δρχ. 200 τευχος 16

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ: ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»
Χρήστος Χαρίτος

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΑΣ
Αλέξης Βούλγαρης

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ - ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ
Ανδρέας Βούλγαρης

δρχ. 200 τεύχος 17

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ
Ντίνα Κωνσταντινίδου

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
Χρήστος Χαρίτος

ΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
Σοφία Χριστοφή

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Φτάσαμε, με την αμέριστη δική σας συμπαράσταση στο τεύχος 16 και έχουμε να διανύσουμε πολύ δρόμο, πάντα μαζί. Σ' όλο αυτό το διάστημα, σ' όσες μάχες δώσαμε βγήκαμε νικητές. **Ούτε μια ήττα, ούτε ένας συμβιβασμός, ούτε μια υποχώρηση. Νίκες, νίκες, νίκες.** Νικήσαμε το συντηρητισμό, το δισταγμό, τις οικονομικές δυσκολίες, συντρίψαμε όσους προσπαθούσαν να διαστρεβλώσουν το περιεχόμενο της ιδεολογίας μας. Τσακίσαμε όλα τα εμπόδια που έβαλε στο δρόμο μας το συφιλιτικό κατεστημένο του χώρου. Το ρητό που λέει «μπορεί να μας βρίζουν, να μας συκοφαντούν, αλλά θα τους κάνουμε να μιλούν συνέχεια για 'μας», ισχύει με το παραπάνω για το περιοδικό μας-σας. Είτε το θέλουν είτε όχι «ορισμένοι», όλη η εθνικιστική και μη Ελλάδα, μιλά σήμερα για το Αντίδοτο, για την «κουλτούρα» του και τις πολιτικές αναλύσεις του. Σας δίνουμε και θα συνεχίσουμε, ένα ιδεολογικό και πολιτικό λόγο τελείως διαφορετικό απ' αυτόν που σας είχαν συνηθίσει οι «άλλοι». Λάβαμε ορισμένα γράμματα από νεαρούς φίλους του περιοδικού (15-17 χρ.), που λένε ότι έχουμε χάσει το επαναστατικό μας στυλ. Εμείς θα διαφωνήσουμε κατηγορηματικά. Για μας η επανάσταση δεν είναι μια λέξη για να παίζει κάποιος μαζί της. Δεν είναι λεζάντα, αλλά είναι εκείνες οι πολιτικές θέσεις που σταματούν την περαιτέρω διαιώνιση του συστήματος, και αυξάνουν την κοινωνική δύναμη της ιδεολογίας μας. Απ' αυτή τη σκοπιά, όλα τ' άρθρα του Αντίδοτου είναι επαναστατικά. Θα συνιστούσαμε στους νεαρούς φίλους μας, μια πιο προσεκτική ανάγνωση των κειμένων μας. Σ' αυτό το τεύχος έχουμε την τιμή επίσης να φιλοξενούμε συνέντευξη του Εθνικοσοσιαλιστή πολιτικού κρατούμενου Αριστοτέλη Καλέντζη.

Απ' ότι γνωρίζουμε είναι η **μοναδική** συνέντευξη από την ημέρα που το σύστημα τον φυλάκισε. Παράλληλα ας θαυμάσουμε τον άνθρωπο του οποίου το σώμα κρατείται έγκλειστο εδώ και 12 χρόνια στα κάτεργα του συστήματος, και λέω το σώμα, διότι η ψυχή και το πνεύμα του είναι ελεύθερα όπως άλλωστε και η ανυπότακτη ιδεολογία του.

Τελειώνοντας θα επαναλάβουμε – για ορισμένους – κάτι που που είχαμε γράψει στο 10ο τεύχος μας. «Το Αντίδοτο δεν έχει ανάγκη ούτε από ινστρούχτορες, ούτε από χρηματοδότες. Έχει ανάγκη από συντρόφους» που όπως λέει και ο Αριστοτέλης, **τόσο σπανίζουν στην εποχή μας.**

Οκτώβριος 1988

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ: ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»

Ο όρος «πολιτικός κρατούμενος» στις προηγούμενες δεκαετίες ήταν ευρέως διαδεομένος. Σήμερα η χρησιμοποίηση αυτού του όρου όλο και λιγοστεύει, χωρίς όμως οι αντικειμενικές πολιτικές συνθήκες να το δικαιολογούν αυτό. Αυτό γίνεται διότι η έννοια «πολιτικός κρατούμενος» περιορίστηκε, στη δύση τουλάχιστον, στον χώρο του κομμουνισμού. Έτσι μετά τη νομιμοποίηση των Κ.Κ. της Δύσεως θεωρήθηκε ότι δεν είχει πια αξία να μιλάγαμε για πολιτικούς κρατούμενους. Αν τώρα κάποιος ρωτήσει: «μα καλά, μόνο οι μαρξιστές αντιστρατεύονται το σύστημα;», οι εθνικιστές δεν το πολεμούν εξίσου; η απάντηση που θα λάβουν είναι ότι οι εθνικιστές δεν διώκονται επειδή αγωνίζονται κατά του συστήματος, αλλά επειδή «παραβιάζουν τις αρχές του συντάγματος, "νόμους", και βρίσκονται αρκετές φορές έξω απ' τα "σύνορα" της κοινοβουλευτικής "δημοκρατίας"». Έτσι το σύστημα αυτοεπιβεβαιώνεται μόνο του, χαρακτηρίζοντας τους εθνικιστές αντίπαλούς του, όχι τώρα πια ως πολιτικούς κρατούμενους, αλλά ως «παράνομους» ή κι επικίνδυνους για τη «δημόσια ασφάλεια», όρος που υποδηλώνει την αδιατάραχτη ηρεμία τους συστήματος.

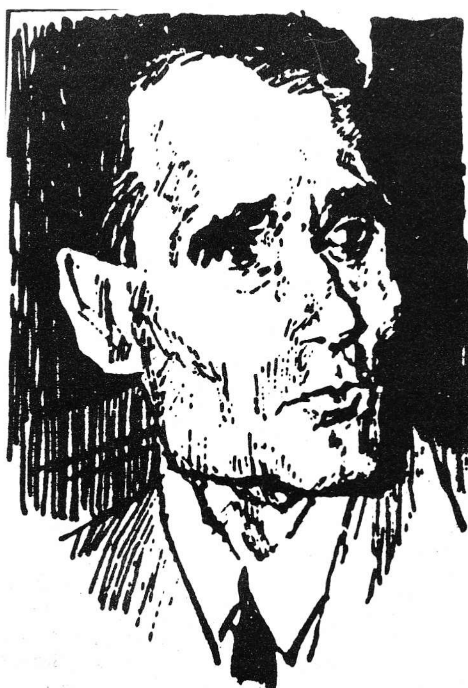
Στις ημέρες μας το σύστημα από μόνο του έχει αναλάβει να χορηγεί το πιστοποιητικό του πολιτικού κρατούμενου σ' όποιον αυτό νομίζει. Έτσι αν αύριο ένας μαύρος σκοτώσει τη Θάτσερ, ο οποίος θα χαρακτηριστεί «στυγνός φονιάς», εγκληματίας κ.ο.κ.! Όπως καταλαβαίνουμε λοιπόν η απόδοση του τίτλου του πολιτικού κρατούμενου, έχει καθαρά πολιτική προέκταση. Ας δούμε τώρα που τέθηκαν οι προϋποθέσεις για την εξόντωση των εθνικιστών, του εθνικισμού, καθώς και τ' άνοιγμα του μεγάλου κεφαλαίου της μεταπολεμικής ιστορίας, που ονομάζεται «εθνικιστές πολιτικοί κρατούμενοι».

Α. 1946 Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Στη Νυρεμβέργη το 1946 δεν έγινε απλά μια δίκη-παρωδία, δεν έγινε απλά μια δίκη-φιάσκο, έγινε μια «δίκη» με την οποία τέθηκαν τα θεμέλια πάνω στα οποία το σύστημα από τώρα και στο εξής, θα εξόντωνε με βάση

Η μεγαλύτερη δίκη-φιάσκο-στην ιστορία

την «πίστη» στις αρχές του «δικαίου», της «αντικειμενικής δικαιοσύνης», του «ανθρωπισμού», των «υψηλών ηθικών αρχών», τους εθνικιστές πολιτικούς αντίπαλούς του. Ένα υπέροχο βιβλίο πάνω στο «πνεύμα» αυτής της «δίκης», αποτελεί η μελέτη του Μ. Μπαρντές «Η γη της επαγγελίας». Εκεί σκιαγραφούνται πολλές άγνωστες πτυχές της «σημασίας της δίκης».

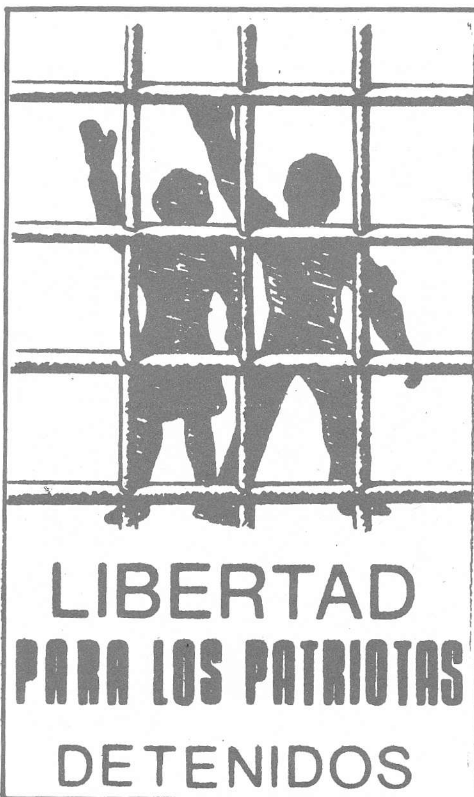
Εκείνο που θέλουμε να τονίσουμε σ' αυτή την ενότητα, είναι ότι στη Νυρεμβέργη δε «δικάστηκαν» κι οδηγήθηκαν στις κρεμάλες «ορισμένοι» Γερμανοί, οι οποίοι «κρίθηκαν» απ' το δικαστήριο «ένοχοι», **αλλά μια ολόκληρη ιδεολογία,** ο εθνικοσοσιαλισμός, καθώς κι αυτοί που πίστεψαν σ' αυτόν, αλλά και το σπουδαιότερο, αυτοί που θα **πιστέψουν και στο μέλλον σ' αυτή την ιδεολογία.** Η «απόφαση» δηλ. της Νυρεμβέργης έχει μεταφυσική και διαχρονική ισχύ. Δεν αποτελούν για το «δικαστήριο», οι Ε.Σ. της δεκαετίας του '30 και '40 «μόνο εγκληματίες». «Εγκληματίες» θα είναι και οι Ε.Σ. του '50, '60, '70, '80, ..., 2050,...!!!

Κάθε ένας λοιπόν που θα ταυτίσει από δω κι εμπρός τον εαυτό του, κατά οποιονδήποτε τρόπο, με τον Ε.Σ., είναι αυτόματα «εγκληματίας», που πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά απ' το σύστημα. Από το Ρούντολφ Ες έως «σήμερα», κι από σήμερα έως «αύριο», μια ατέλειωτη σειρά εθνικιστών πολιτικών κρατουμένων, συνεχίζει να δίνει τη δική της μάχη μέσα απ' την «παρανομία» και τις φυλακές. Έως πότε; Έως ν' ανατραπεί το σύστημα...

Β. «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ» ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Όταν μεταπολεμικά οι εθνικιστές άρχισαν να συμμετέχουν στις πολιτικές διαδικασίες του συστήματος, βρήκαν εξ αρχής το «πνεύμα» της Νυρεμβέργης να τους ακολουθεί σε κάθε τους βήμα. Ο «μεγάλος αδελφός» επαγρυπνούσε. Αν η Νυρεμβέργη «εφαρμόστηκε» το 1946 μεμονωμένα, από τώρα και στο εξής θα λειτουργεί μαζικά, μεθοδικά κι ανελέητα. Θ' αναφέρω ορισμένες περιπτώσεις στις οποίες η «δημοκρατία» καταπατάει και τις ίδιες τις αρχές της, και στις οποίες δικαιολογείται ο χαρακτηρισμός «δημοκρατική» καταστολή.

Οι περιπτώσεις αυτές ανήκουν σε μορφές καθημερινού αγώνος για τους εθνικιστές, και δείχνουν το πραγματικό προσωπείο του συστήματος, αυτό που είναι πέρα απ' τη βιτρίνα.

Στις 8 Ιανουαρίου 1982 η Γερμανική αστυνομία ανακοίνωσε ότι συνέλαβε 12 παιδιά από 16-19 χρονών μετά από επιδρομή! (Θεέ και κύριε) στα σπίτια τους, με την κατηγορία ότι είναι μέλη του «Γερμανικού Λαϊκού Σοσιαλιστικού Κινήματος». Τα επιβαρυντικά στοιχεία είναι ότι τα παιδιά αυτά είχαν στα σπίτια τους Ε.Σ. φυλλάδια. Ερωτώ που ακούστηκε σε «δημοκρατική» χώρα, όπως «είναι» η Γερμανία να είναι παράνομο να έχεις στο σπίτι σου πολιτικά φυλλάδια και προκηρύξεις. Να είναι παράνομο με λίγα λόγια να διεξάγεις έντιμο πολιτικό αγώνα. Τ' «αγαθά της δημοκρατίας» ισχύουν δηλ. μόνο για λίγους εκλεκτούς, για τους «άλλους» υπάρχουν οι «μισθοφόροι» του συστήματος, δηλ. η αστυνομία;

Ερωτήματα που κάποτε θ' αναγκασθεί η «δημοκρατία» να τ' απαντήσει.

Το 1955 απαγορεύθηκε στην Ολλανδία το Ευρωπαϊκό Εθνικό Κοινωνικό Κίνημα, NESB, διότι είχε πρόθεση να κατέβει στις εκλογές! Εδώ πάλι τι να πούμε. Αφαιρούν σ' ένα κόμμα το δικαίωμα να κατέβει στις εκλογές, να διεκδικήσε νόμιμα την ψήφο του λαού, διότι στο σύστημα δεν αρέσει η ιδεολογία του. Κατά τα άλλα, όλοι είναι «ίσοι» ενώπιων των νόμων...

Στην Αγγλία το 1981 καταδικάστηκε το έντυπο του N.F., BULLDOG, διότι είχε άρθρα φυλετικού χαρακτήρος. Φυσικά αυτοί που τα είχαν γράψει στάλθηκαν για «δημοκρατική» επιμόρφωση ταχείας εκπαιδεύσεως στις φυλακές του Νότιγχαμ! Σ' αυτή την περίπτωση το σύστημα έκλεισε ένα περιοδικό, έστειλε φυλακή ορισμένους αρθρογράφους του, διότι δεν του άρεσε το «περιεχόμενο» των κειμένων. Πάντως μη το βάλετε κάτω. Στη «δημοκρατία» ο καθένας είναι ελεύθερος να λέει τη γνώμη του ελεύθερα!!

Το 1980 τέθηκε εκτός νόμου, καλά που υπάρχουν κι αυτοί οι «νόμοι», η Αυστριακή οργάνωση KAMERADSCHAFT BABENBERG, διότι κατά την αστυνομία μάλλον αποτελείτο από Ε.Σ. Εδώ δεν είναι ούτε καν σίγουροι!

Προσέξτε πολύ την παρακάτω περίπτωση διότι πραγματικά δείχνει τη «δημοκρατία» πέρα απ' τη βιτρίνα, και διαλύει όλες τις αυταπάτες του καθεστώτος.

Το 1985 το Αυστριακό Συνταγματικό «δικαστήριο» ακύρωσε τη φοιτητική έδρα που είχε αποσπάσει στις φοιτητικές εκλογές, η φοιτητική οργάνωση «Δράση Νέας Δεξιάς», διότι η οργάνωση αυτή ήταν κατά το «δικαστήριο» Ε.Σ. Εκπληκτικό!

Ενώ δηλ. η εν λόγω οργάνωση κατέβηκε

Δυο απ' τους καταδικασθέντες στην Μπολώνια, ο Μασιμιλιάνο Φασίνι και ο Σέρτζιο Πιτσιαφουόκο, συνομιλούν με τους δημοσιογράφους.

Αυτή η 19χρονη σ. της TERZA POSIZIONE, για τον αντιπρόεδρο της νεολαίας του M.S.I. Marco Valle είναι προβοκατόρισα, όπως δήλωσε σε συνέντευξή του στον εκδότη του περιοδικού.

στις φοιτητικές εκλογές, ψηφίστηκε νομιμότατα απ' τους φοιτητές, εξέλεξε αντιπρόσωπο στην αυστριακή ΕΦΕΕ, η έδρα της ακυρώθηκε, διότι στον κ. εισαγγελέα δεν άρεσε η ιδεολογία της ANR. Εδώ πραγματικά δεν μπορούν να βρεθούν λόγια για να σχολιάσουν αυτή την περίπτωση. Ένα μπορούμε να πούμε **Αιδώς «δημοκράτες».**

Στη Σουηδία καταδικάστηκε σε 10 μήνες φυλάκιση ο D. FELDERER για έκδοση αντισιωνιστικών βιβλίων. Ο πλουραλισμός της «ελευθερίας της πληροφορήσεως» ξαναχτυπά...

Τελειώνω μ' άλλο ένα κτυπητό παράδειγμα. Στην Ιταλία με βάση το νόμο της 20ης Ιουνίου 1952 που απαγορεύει την ανασύσταση του «φασιστικού» κόμματος, τέθηκε εκτός νόμου η ORDINE NUOVO στις 9 Φεβρουαρίου 1974, μ' απόφαση του «δικαστηρίου» της Ρώμης. Το τι ανθρωποκυνηγητό επακολούθησε δεν περιγράφεται. Γεμίσανε από «φασίστες» όλες οι φυλακές και τα κρατητήρια της Ιταλίας. Μέσα σε 4 ημέρες συνελήφθησαν πάνω 12 χιλ. φασίστες! Ναι, καλά διαβάσατε 12 χιλ. Ο αρχηγός της Ο.Ν. του Τορίνου Σαλβατόρε Φράντσι, που ήταν τότε στην Ισπανία, συνελήφθηκε κι απελάθηκε απ' την Ισπανική αστυνομία. Πίσω στην Ιταλία τα όργανα της «δικαιοσύνης» βιαζόντουσαν να τον «δικάσουν»...

Στην έκθεση του πρώην ευρωβουλευτή της Ν.Δ. Ευρυγένη σχετικά με την άνοδο του «νεοφασισμού» στην Ευρώπη, αναφέρεται ότι η ΕΟΚ αναγνωρίζει στις εθνικές αρχές, το δικαίωμα να περιορίζουν την ελευθερία ατόμων κι οργανώσεων εθνικιστικού χαρακτήρος. Βάζοντας λοιπόν αυτή την ταμπέλα σε κάποιους ανθρώπους ή οργανώσεις η ΕΟΚ, μπορεί να χρησιμοποιεί μέσα ή μεθόδους που δεν καλύπτονται απ' το σύνταγμα! Έτσι η ΕΟΚ και η κάθε κυβέρνηση, ενώ κατηγορρεί τους εθνικιστές ότι «παραβιάζουν» τ' άρθρα του συντάγματος, όταν θέλει να μας χτυπήσει παραβιάζει όλο το σύνταγμα. Όπως επίσης χρησιμοποιεί δύο μέτρα και σταθμά για την ίδια περίπτωση. Όταν δηλ. η Γερμανική κυβέρνηση απαγόρευσε το ΚΚΓ, το τελευταίο προσέφυγε στην ΕΟΚ, απ' την οποία ζήτησε την επανανομιμοποίησή του, πράγμα και τ' οποίο πέτυχε. Όταν όμως το ίδιο ζήτησε η ORDINE NUOVO απ' την ΕΟΚ, η τελευταία απέρριψε το αίτημα, ως «απαράδεκτο», κι ούτε συζήτησε καν την υπόθεση.

Εκεί όμως όπου η καταστολή του συστήμα-

Ο Αλέξανδρος Μπιοντίνι ηγέτης των Περονιστών φυλακίσθηκε γιατί είπε την αλήθεια.

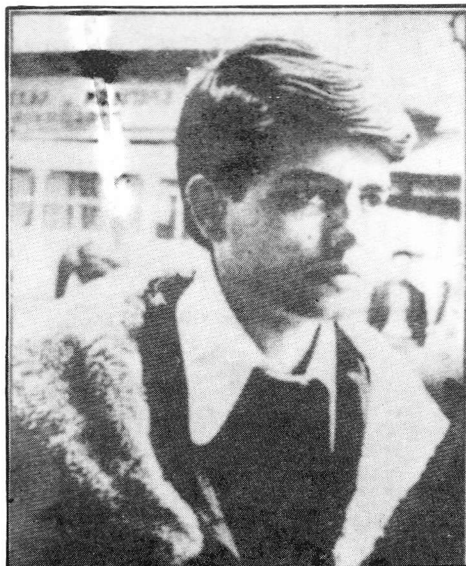
τος παίρνει τρομερά άμεση μορφή, είναι στους **ιστορικούς αναθεωρητές και στους επιστήμονες που δικαιώνουν το φυλετισμό.** Οι πρώτοι, κατά το σύστημα πρέπει να «σωπάσουν», διότι το ξανασκάλισμα της ιστορίας είναι πολύ ενοχλητικό για «μερικούς», οι δεύτεροι διότι οι **επιστημονικά** τεκμηριωμένες απόψεις τους επαληθεύουν και δικαιώνουν τον εθνικισμό.

Έτσι ο καθηγητής του πανεπιστημίου της California A. Jensen, οι νομπελίστες Ιατρικής Μονό και Λόρεντς, ο R. Lynn καθ. στο πανεπιστήμιο του Ulster, ο H. Eysenk διευθυντή του τμήματος ψυχολογίας στο Ινστιτούτο Ψυχιατρικής του Λονδίνου, ο νομπελίστας Φυσικής Σόκλεϋ, ο Έρβιν Μπάουρ πρώην καθ. στην Ιατρική του Παρισιού, αυτός απειλήθηκε γι' αυτά που έλεγε, κι ο Ντάρλιγκτον καθ. στην Οξφόρδη, δεν πρέπει να επιμείνουν και πολύ στις έρευνές τους, διότι το επίσημο όργανο του συστήματος η Ουνέσκο, δηλώνει ότι όλοι είμαστε ίσοι κι αδέλφια.

Απ' την άλλη μεριά πάλι, οι Φωρισσόν, Καβαλιέρο, Κριστόφερσεν, Ζούντελ, Βέμπερ, Ίρβιγκ, γνώρισαν αρκετές φορές τη «δικαιοσύνη» του συστήματος, και το τι σημαίνει ν' αγωνίζεσαι για την αποκατάσταση της αλήθειας στις «δημοκρατικές» χώρες της Ευρώπης.

Όσες περιπτώσεις έχω αναφέρει ας μη νομίσει ο αναγνώστης ότι είναι «ακραίες», και ότι σ' άλλες το σύστημα μας φέρεται καλύτερα. Η αντιμετώπισή μας απ' το σύστημα είναι ίδια, από πάντοτε ισχύει αυτό, χωρίς ουδεμία εξαίρεση.

Εκτός αυτού, αυτό το ελάχιστο δείγμα περιπτώσεων, ανθρώπων που για καθαρά ιδεο-

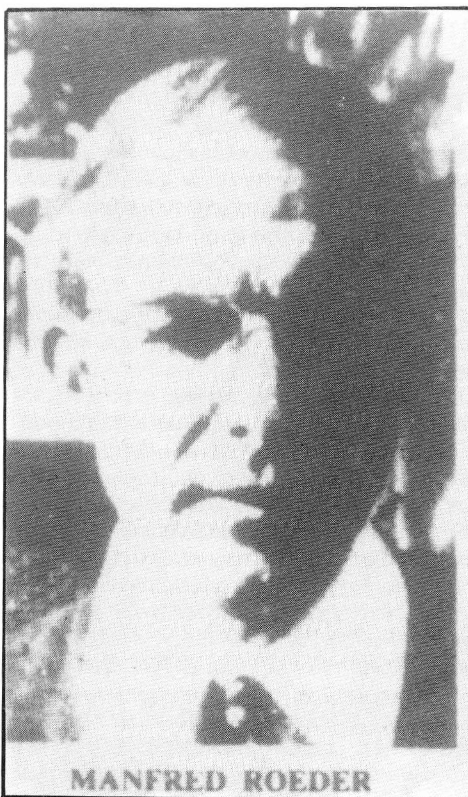
λογικούς και πολιτικούς λόγους πηγαίνουν φυλακή, θα έπρεπε να κινήσει το ενδιαφέρον της Διεθνούς Αμνηστίας, η οποία λέει ότι δεν την νοιάζουν οι απόψεις αυτού που κυνηγιέται. Απ' ότι όμως φαίνεται η Διεθνής Αμνηστία γίνεται Διεθνής Αμνηστία όσον αφορά τους εθνικιστές, και «ξεχνάει» ν' ασχοληθεί με τις δικές μας περιπτώσεις. Ίσως πάλι ο «αγώνας» τους για την «ελευθερία του λόγου» των Εβραίων της Σ.Ε. να μην τους αφήνει χρόνο για να εξετάσει άλλες παραβιάσεις στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Με λίγα λόγια δεν μπορεί η «δημοκρατία» να δίνει μαθήματα ηθικής, καλής συμπεριφοράς, δικαίου, την ίδια ώρα που κρατάει στις φυλακές της επί μήνες χωρίς δίκη εθνικιστές κι ο

LASST KÜHNEN FREI

DAS ANTIDOT

Ούντο Μανζ λέε στο Ρέντερ ότι δεν μπορεί να μιλήσει απ' το κανάλι του Χέσσεν, διότι οι αλήθειες που θα έλεγε ο Ρέντερ σχετικά με το Β.Π.Π. είναι πολύ επικίνδυνες!

MANFRED ROEDER

Γ. «ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ» ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΣ

Στις παραπάνω περιπτώσεις είδαμε την καταστολή του συστήματος στην απόλυτή της μορφή. Υπάρχει όμως και μία έμμεση σχετική μορφή, εξίσου όμως σημαντική. Δεν είναι μόνο κάποιος πολιτικός κρατούμενος όταν τον κλείνουν φυλακή λόγω των ιδεολογικών και πολιτικών του πεποιθήσεων. Το σύστημα έχει φροντίσει ώστε όλοι εμείς οι εθνικιστές να είμαστε «πολιτικοί κρατούμενοι», δέσμιοι στις δομές του αστικού κράτους. **Οι «φυλακές» του αστικού κράτους έχουν επεκταθεί σ' ολόκληρη την κοινωνία.** Έτσι «πολιτικός κρατούμενος» είναι, με τη διευρυμένη έννοια του όρου, κι ο εθνικιστής φοιτητής που η ΕΦΕΕ διαγράφει απ' το πανεπιστήμιο, η εθνικιστική εφημερίδα που ο «νόμος» αναγ-

κάζει να κλείσει, ο εθνικιστής συγγραφέας του οποίου τα βιβλία «χάνονται» απ' την αγορά. Πολιτικός κρατούμενος είναι κι ο κάθε Ε.Σ. που δηλώνοντας την ιδεολογία του, οι «άλλοι» τον βλέπουν ως ένα τέρας που διψάει για αίμα, μια και το σύστημα έχει περάσει έντεχνα στο υποσυνείδητο του κάθε ανθρώπου, την εικόνα του Ε.Σ.-εγκληματία...

Όπως είδαμε στην Ευρώπη η χρησιμοποίηση της λέξεως «πολιτικός κρατούμενος» δεν έχει χάσει το περιεχόμενό της. Απλά το κέντρο βάρος της έχει μετατοπισθεί κατά κύριο λόγο απ' τους μαρξιστές στους εθνικιστές. Ο καπιταλισμός δεν θα σταματήσει ποτέ να κυνηγάει τους φυσικούς εκφραστές της ιδεολογίας μας.

Έως πότε; Έως ν' ανατραπεί το σύστημα.

Χρήστος Χαρίτος

FRANCIS PARKER YOCKEY

Ο FRANCIS PARKER YOCKEY γεννήθηκε στο Σικάγο το 1912 παρακολούθησε τα μαθήματα πολλών Αμερικανικών Πανεπιστημίων και το 1941, σε ηλικία εικοσιτεσσάρων ετών, απεφοίτησε μετ' επαίνου, αποκτώντας κατά την διάρκεια του ιδίου έτους Δοκτοράτο Νομικής στο Καθολικό πανεπιστήμιο της NOTRE DAME.

Ο βιογράφος του, W. CARTO, λέγει πως αποτελούσε φαινόμενο ευφυίας και εργατικότητος από τα πρώτα χρόνια της νεότητός του, προκαλώντας την αντιπάθεια της πλειοψηφίας. «Η ιστορία αποκαλύπτει, πως ο συνδυασμός πρωτοτυπίας και ευφυΐας, που παρουσιάζεται σε σπάνιες περιπτώσεις ατόμων, είναι απαραίτητος στο φαινόμενο της ανθρώπινης εξελίξεως, αλλά εμείς οι θνητοί, θαυμάζουμε συνήθως τις ικανότητες αυτές, μέσα στις βιογραφίες ηρώων, αγνώστων σε μας, παρά στους συμμαθητές, τους φίλους ή τους απλούς γνωστούς μας». Αυτό επισημαίνεται από τον WILLIAM CARTO στον πρόλογο της Αγγλικής εκδόσεως του «IMRERIUM», του κυριωτέρου έργου του YOCKEY. Ήταν πρώτη τάξεως πιανίστας, σε επίπεδο συμφωνικής ορχήστρας· γνώριζε απταίστως πέντε ή έξη γλώσσες και ήταν πρώτης τάξεως συγγραφεύς. Σαν δικηγόρος, δεν έχασε ποτέ του δίκη. Παρά το γεγονός ό,τι στην φιλοσοφία του αποδίδει στην Οικονομία έναν σχετικώς υποδεέστερο ρόλο, είχε πολύ καθαρή αντίληψι όσον αφορά την πραγματική εικόνα του Κεφαλαίου και του τι ακριβώς αντιπροσωπεύει για την Σύγχρονη Ζωή και Πολιτική. Αλλά εκεί όπου ο YOCKEY έφθασε στο απόγειό του, ήταν το πεδίο της φιλοσοφίας και σ' αυτό το πεδίο θα παραμείνη αθάνατος, όταν αυτή η παράλογος εποχή του υποβιβασμού κάθε ανθρωπίνης και θείας αξίας, θα σβήση μέσα στον Χρόνο. Τέλος, όπως όλοι οι μεγάλοι, ο YOCKEY είχε τρομερά ανεπτυγμένη την αίσθησι του χιούμορ, γεγονός που τον βοηθούσε να υπερνικά τις τραυματικές εμπειρίες, που προκαλούσαν η άγνοια και η ημιμάθεια των συγχρόνων του.

Παρά το γεγονός της αντιθέσεώς του ως προς την είσοδο των ΗΠΑ στον πόλεμο, κατετάγη σαν απλός εθελοντής και μετά ενδεκάμηνο υπηρεσία, απελύθη για λόγους υγείας. Μέχρι το 1940 δικηγορούσε στο Ντιτρόιτ, όπου είχε επιβληθεί σαν δικηγόρος καρριέρας, για να βρεθή αργότερα σαν Αντεισαγγελεύς στην Κομητεία WAYNE.

Το ίδιο έτος του προσεφέρθη μία θέσις στο Δικαστικό Σώμα που ερευνούσε τα «εγκλήματα πολέμου» των ηττημένων Γερμανών και έφυγε για την Ευρώπη. Στάλθηκε στο WIESBADEN, όπου εδικάζοντο θαθμοφόροι του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος. Κατά την διάρκεια των δέκα επομένων μηνών ο YOCKEY εργάστηκε γι' αυτό το Δικαστικό Σώμα, προσπαθώντας να είναι αντικειμενικός, αλλά έτυχε σφοδράς επιπλήξεως εκ μέρους των ανωτέρων του. Απήντησε τότε πως ήταν απλώς ένας υπηρέτης του Νόμου και όχι δημοσιογράφος και πως κατά συνέπεια οι ανώτεροί του θα μπορούσαν να γράψουν τη δική τους προπαγάνδα. Παραιτήθηκε αμέσως και επέστρεψε στις Η.Π.Α. όπου όμως παρέμεινε μόνον πέντε μήνες. Η συνείδησίς του τον υποχρέωσε – όπως ομολογεί ο ίδιος – να γράψη ένα βιβλίο, το «IMPERIUM», στο οποίο προσπαθεί – και στην πραγματικότητα επιτυγχάνει - να συνεχίση το έργο του O. SPENGLER, «Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ». Έμεινε σ' ένα πανδοχείο στον όρμο του BRITTAS, στην Ιρλανδία κι εκεί μόνος, απομονωμένος και χωρίς κανένα συγγραφικό βοήθημα ή κείμενο αναφοράς, έγραψε το «IMPERIUM».

Το βιβλίο μεταφράστηκε στα Γερμανικά και τα Ισπανικά, γράφτηκαν δε αμέτρητα εγκώμια και ευνοϊκά σχόλια. Αλλά ούτε η στιγμή ούτε ο χώρος επιτρέπει την δημιουργία ενός ακόμη. Ίσως όμως αξίζει να σημειωθεί εδώ, πως κατά το 1949, ο YOCKEY και οι φίλοι του, ίδρυσαν στο Λονδίνο το «Ευρωπαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπον», που δημοσίευσε αμέσως σχεδόν ένα μανιφέστο με τίτλο. «Δήλωσις του Λονδίνου». παρά το γεγονός, ό,τι έπεσε θύμα τρομοκρατικής επιθέσεως στο HYDE PARK, η προσπάθειά του δεν απέδωσε κι αυτό γιατί τον εμπόδισε το παλιό του πρόβλημα: η ευφυΐα του και οι ικανότητές του, που ήταν, λόγω του ύψους τους, προσβλητικές για τους συνεργάτες του, είχαν αποτέλεσμα, η συλλογική αυτή προσπάθεια, να ναυαγήση. Έχοντας χάσει όλα τα χρήματα στην απελπισμένη και μάταιη αυτή απόπειρα, εργάζεται για τον Ερυθρό Σταυρό μέχρι το 1951, οπότε παραιτήται και επιστρέφει στην Ευρρώπη. Το 1952, το Υπουργείο Εξωτερικών των Η.Π.Α, του αρνείται την ανανέωσι του διαβατηρίου του. Αναγκάσθηκε να αποκτήση πλαστό διαβατήριο για να μπορεί να ταξιδεύη. Στην πραγματικότητα, όταν συνελήφθη από τις Αμερικανικές αρχές, για «έγκλημα γνώμης»*, είχε τρία διαβατήρια μαζί του. Αυτό το γεγονός απετέλεσε και την νομική προκάλυψι της φυλακίσεώς του. Τελικώς εμφανίστηκε μπροστά στον δικαστή JOSEPH KARESH, Εβραίο ραββίνο. Μετά από ένα παράλογο κατηγορητήριο, καταδικάστηκε σε τριετή φυλάκισι για χρήσι πλαστού διαβατηρίου, την στιγμή κατά τήν οποία, το αδίκημα αυτό ετιμωρείτο στη χώρα του – προμαχώνα των ατομικών ελευθεριών – με πρόστιμο της τάξεως των εκατό δολλαρίων. Πρίν εγκαταλείψη την αίθουσα του δικαστηρίου δήλωσε πως είχε φθάσει στο τέλος. Πράγματι, το επόμενο πρωΐ βρέθηκε νεκρός στο κελλί του. Αυτοκτονία; Δολοφονία; κανείς δεν γνωρίζει. Το μόνο γνωστό είναι πως την τελευταία νύχτα δήλωσε στον συγκάτοικό του: «Θα κοιμηθώ μέχρι το πρωΐ». Εννοούσε άραγε την αυγή μιας νέας εποχής;

* Αδίκημα που στοιχειοθετήται όταν πολίτης των Η.Π.Α. εκφράζει δημοσίως την δυσπιστία και την αντίθεσί του προς την πολιτική της χώρας του.

Σχόλιο

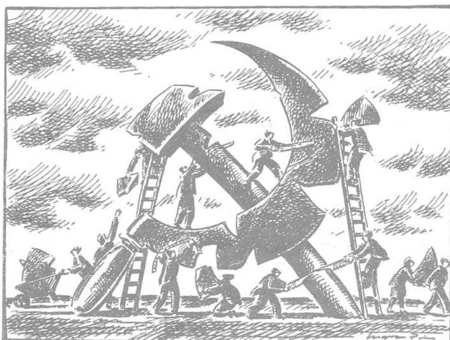
Παραθέτουμε ορισμένα αποσπάσματα απ' την συνέντευξη τύπου του Λεπέν στην Αθήνα. «Το Ε.Μ. δεν έχει καμμία απολύτως σχέση και κοινό με το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα... Πρώτα απ' όλα, γιατί αυτό το κόμμα ήταν ***σοσιαλιστικό... Ο Φασισμός και ο Εθνικοσοσιαλισμός ήταν επαναστατικά κινήματα της Αριστεράς,*** *ο ιδρυτής του Φασισμού Μουσσολίνι ήταν σοσιαλιστής βουλευτής στην αρχή... Ο πόθος μας και ο στόχος μας για την ελευθερία, μας καθιστούν τον αντίπαλο πόλο των σοσιαλιστών, είτε Ε.Σ. είτε κομμουνιστών!!!». Πολύ σωστά κ. Λεπέν λέτε ότι δεν έχετε καμμία σχέση με τον σοσιαλισμό. Εξάλλου το ίδαλμά σας ο κ. Ρήγκαν και η κ. Θάτσερ δεν το επιτρέπουν αυτό. Καπιταλιστές γεννηθήκατε και δούλοι του κεφαλαίου – καπιταλιστές θα πεθάνετε. Εκεί που διαφωνούμε είναι στο εξής: άνθρωποι σαν και εσάς, δεν θα έπρεπε να πεθαίνουν αλλά να εκτελούνται. Ίσως κάποτε να γίνει κι αυτό, επί... σοσιαλιστικής (Ε.Σ.) διακυβερνήσεως.*

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΕΜΑΣ

«Οι θεοί πέθαναν. Δεν πιστεύουμε μήτε στο Χριστό μήτε στο Μαρξ. Είμαστε οι άνθρωποι του σήμερα, είμαστε οι επαναστάτες του σήμερα».

Πιερ Ντριέ Λα Ροσέλ

Ο «παλιός» εθνικισμός πέθανε. Και πέθανε όχι στα ερείπια του Βερολίνου, όσο στη μετά τον πόλεμο καθημερινή πάλη των ανθρώπων για μια καλύτερη ζωή. Οι εθνικιστές δεν μπόρεσαν – ακόμα ισχύει σε μεγάλο βαθμό – να μπουν «μέσα» στην κοινωνία. Περιθωριοποιημένοι, ανίκανοι για πολιτική μάχη, δίχως να έχουν προσφέρει απολύτως τίποτε σε καμμιά κοινωνική κατάκτηση των εργαζομένων. Με λίγα λόγια υπήρχανε, όσο και αν φαίνεται σκληρό, σε «βάρος» του κοινωνικού συνόλου. Τι φταίει; Η ανικανότητά τους να ζήσουν στο σήμερα. Υπήρχαν ως φαντάσματα μιας άλλης εποχής. Μιας εποχής που έχει «πεθάνει» προ πολλού. Κλεισμένοι σε οργανώσεις-γκέτο, «κρυμμένοι» μέσα στον εαυτό τους, φοβισμένοι από τις νέες εξελίξεις, ξεκομμένοι από την κοινωνία. Δεν μιλούσαν για το σήμερα παρά μόνο για το χθες. Ένα χθες δίχως τέλος... Γύρω τους υπήρχει ένα κοινωνικό Βιετνάμ. Η εργατική τάξη και οι φοιτητές κτυπούσαν την μεταπολεμική αντιδραστική «δημοκρατία» με όλα τα μέσα. Οδοφράγματα, κινητοποιήσεις, απεργίες διαρκείας, καταλήψεις, μαζικούς κοινωνικούς αγώνες. Οι εθνικιστές όμως ήταν απόντες. Μιλούσαν ακόμα για το '33, την πορεία στη Ρώμη, το Ανατολικό μέτωπο, το χθες, αυτό το ατέλειωτο χθες... Το χειρότερο όμως από όλα είναι ότι ο εθνικισμός,

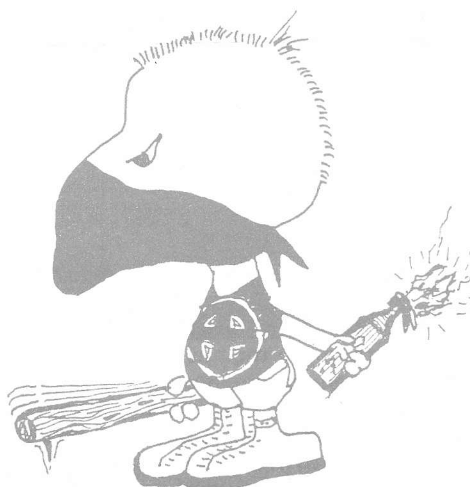

ο εθνικοσοσιαλισμός αν θέλετε, ταυτίστηκε με την πιο σάπια αντιλαϊκή αντιδραστική δεξιά, την άκρα δεξιά... Έτσι στο μυαλό του απλού ανθρώπου εθνικοσοσιαλισμός και άκρα δεξιά έγιναν ένα, **αντί ν' αποτελούν τ' άκρα αντίθετα.** Να λοιπόν που στη ζωή γίνονται όλα. Ποιος εθνικοσοσιαλιστής του 1938 θα περίμενε, ότι ο εθνικοσοσιαλισμός που κατοχύρωσε και επικύρωσε όλες έως σήμερα, τις σοσιαλιστικές κατακτήσεις του εργαζόμενου, από το 8ωρο και τις αργίες έως την κοινωνική ασφάλιση και την εργατική εστία, θα «γινόταν ένα» με τους νεκροθάφτες του λαϊκού κινήματος και της κοινωνικής δικαιοσύνης, «ένα» με την άκρα δεξιά.

Αυτή είναι και η πιο **μαύρη σελίδα»** του εθνικιστικού κινήματος. Μια σελίδα ντροπής και ασέβειας προς την **σοσιαλιστική λαϊκή φυσιογνωμία του κινήματός μας.** Μια σελίδα αίσχους! Μέσα λοιπόν σε μια κατάσταση πλήρους αποσυνθέσεως του κινήματός μας, ένας νέος εθνικισμός γεν-

νήθηκε. Ο εθνικισμός του ριζοσπαστικού σοσιαλισμού.

Φυσικά οι «βολεμένοι» και «δεξιοθρεμένοι» «εθνικιστές» προσπάθησαν ν' αντιδράσουν με αποφθέγματα του τύπου «δεν είναι σωστά πράγματα αυτά», προσπαθώντας με αυτό τον τρόπο να καλύψουν την ανικανότητά τους για πολιτικό αγώνα. Μια νέα γενιά εθνικιστών επαναστατών γεννήθηκε. Η γενιά μας. Μην έχοντας να μιλήσει ή ν' απολογηθεί για το χθες, μπήκε με ορμή στους αγώνες του σήμερα. Στα συνδικάτα, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους, ένας νέος σοσιαλιστικός εθνικιστικός λόγος ακουγόταν. Το σύστημα άφριζε. Φοβόταν την περίπτωση στην οποία η φωνή μας θα έφθανε στον κόσμο, στους εργαζόμενους. Ήξερε ότι τότε δεν θα μπορούσε να αντιπαρατεθεί μαζί μας. Στους δρόμους η νέα επαναστατική εθνικιστική νεολαία φώναζε, «είμαστε περήφανοι που είμαστε εθνικιστές», «τιμή μας η πίστη στην πατρίδα και το σοσιαλισμό», «κομμουνιστές και μπουρζουάδες ακόμα λίγους μήνες». Όλα μας τα συνθήματα, όλος ο αγώνας μας έχει τώρα ως σκοπό την πάλη κατά του συστήματος, την πάλη κατά του καπιταλισμού. Όλα τ' άλλα περνούν σε δεύτερη μοίρα. Οι ρεφορμιστές και οι μικροαστοί «πατριώτες» προσπαθούν να περισώσουν ότι μπορούν. Η εθνικιστική γενιά της επανάστασης δεν μπορεί να συγκρατηθεί. Οι ρεφορμιστές ματαιοπονούν. Ο λαός ακούει και εμπιστεύεται πια τον πολιτικό μας λόγο. Δεν είμαστε πια «φαντάσματα», είμαστε τα επαναστατικά υποκείμενα της εποχής μας. Ο αγώνας μας τώρα αρχίζει. Ένας αγώνας αντίστασης στον ιμπεριαλισμό, ένας αγώνας για τον εθνικοσοσιαλιστικό μετασχηματισμό των αστικών δομών του κράτους. Να κάνουμε την επανάσταση στην κοινωνία τώρα. Ο επαναστατικός αέρας της εθνικιστικής αριστεράς δεν μπορεί να εμποδισθεί. Αυτό ας το βάλουν καλά στο μυαλό τους τόσο οι ρεφορμιστές, όσο και τα «όργανα» του κυρίαρχου συστήματος. Ο λαός θα μας ακολουθήσει γιατί ξέρει τι αντιπροσωπεύουμε. Η αστική προπαγάνδα δεν περνάει πια στο λαό. Κουράσθηκε. Η γενιά μας θα ζήσει και θα συμμετάσχει στους μεγαλύτερους κοινωνικούς αγώνες που γνώρισε η ανθρωπότητα. Στους αγώνες μετά το '92... «Θα ξαναγυρίσουμε και αυτή τη φορά η γη θα τρέμει». Αυτή ήταν η πολιτική διαθήκη μιας «φωνής του χθες». Η δικιά μας φωνή του σήμερα όμως λέει: «Ήρθαμε και αυτή τη φορά καπιταλιστές θα πεθάνετε». **Το σήμερα ανήκει σ' εμάς.**

Αλέξης Βούλγαρης

Ο ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΤΟΥ '68

(Όταν οι αξιωματικοί εκτός από πατριώτες είναι και σοσιαλιστές)

Στις 3 Οκτωβρίου του 1968, στη Λίμα πρωτεύουσα του Περού, γίνεται στρατιωτικό κίνημα, το πέμπτο στην ιστορία της χώρας. Τα ξημερώματα αυτής της ημέρας, στρατιώτες μαζί με τεθωρακισμένα, περικυκλώνουν την προεδρική κατοικία συλλαμβάνοντας τον έκπληκτο πρόεδρο Fernando Belaunde Tery, υποχρεώνοντάς τον να φύγει για την Αργεντινή. Αυτή όμως η στρατιωτική επέμβαση, δεν ήταν όπως οι άλλες. Ήταν μια πραγματική κοινωνική επανάσταση που είχε ως εκφραστή της τους στρατιωτικούς. Ο στρατός στο επίσημο διάγγελμά του αναφέρει και τα εξής: «Ισχυρές οικονομικές δυνάμεις, τόσο του εξωτερικού όσο και του εσωτερικού, εκμεταλλεύονται τα λαϊκά στρώματα με σκοπό το κέρδος. Ο στρατός θα βάλει τέρμα σ' αυτή την απαράδεκτη κατάσταση.

Αγρότη να είσαι σίγουρος ότι οι τσιφλικάδες θα σταματήσουν να σου πίνουν το αίμα. Εργάτη να είσαι σίγουρος ότι οι καπιταλιστές θα σταματήσουν να αισχροκερδίζουν πάνω στον ιδρώτα σου. Εγγυητής της κοινωνικής δικαιοσύνης στο Περού από τώρα και στο εξής θα είναι ο στρατός».

Αυτό που κάνει μεγάλη εντύπωση στον Περουβιανό λαό είναι ότι δεν αναφέρουν ούτε για μια φορά τον κομμουνιστικό κίνδυνο. **Η Περουβιανή εμπειρία είναι παράδειγμα για το στρατιωτικό δρόμο όχι μόνο ως προς τον κοινωνισμό αλλά και ως προς το σοσιαλισμό.** Είναι κάτι το καινούργιο για τη Λ. Αμερική, μολονότι έχει τις ρίζες του στον Περόν και στους αγώνες της Αργεντινής του 1943. Είναι μία άρνησις των στρατιωτικών να υποστηρίξουν τη δεξιά, την ολιγαρχία, την αντίδραση, τ' αστικά κόμματα, τις πολυεθνικές, τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Μέσα στην εβδομάδα οι στρατιωτικοί κοινωνικοποιούν τα πετρέλαια που τα εκμεταλλευόταν η θυγατρική Bria και Parinea της International Petreleum Company. Αυτή τους η ενέργεια είχε ως αποτέλεσμα να επέλθει μια διπλωματική κρίση με τις Η.Π.Α. Στη συνέχεια κοινωνικοποιούνται η Τηλεφωνική Εταιρεία, η Λαϊκή Τράπεζα και οι εταιρείες της παλιάς ολιγαρχικής οικογένειας των Predo.

Ο στρατηγός Rolando Caro Constantini δηλώνει .

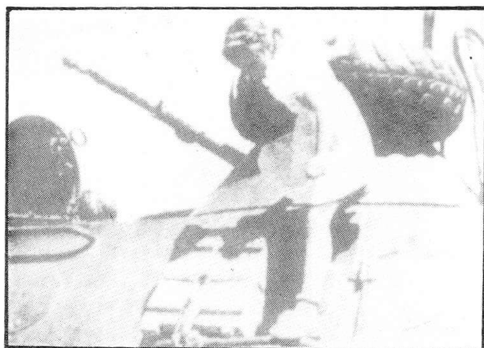
Το 70% του Περουβιανού λαού ζει κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Το 93% του πληθυσμού δεν πίνει πόσιμο νερό.

Από τα 6.900.000 πολίτες τα 3,5 εκ. είναι αγρότες χωρίς ιατρική περίθαλψη.

Τα κρεββάτια στα νοσοκομεία αντιστοιχούν 2,4 ανά 1000 ασθενείς.

Ο ίδιος ο στατηγός Constantini υποχρεώνει τους εμπόρους να ρίξουν τις τιμές στα φάρμακα στις περιοχές που το νερό δεν είναι πόσιμο και οι ασθένειες μεταδοτικές, για να μπορούν να τ' αγοράζουν όλοι και όχι μόνο οι κτηματίες. Αυτοί οι στρατιωτικοί, όλοι παιδιά του λαού, δεν φαίνονται να ξεχνούν την καταγωγή τους. Το πετυχημένο πρόγραμμα των στρατιωτικών στον τομέα της αλιείας, αντιγράφεται σύντομα από τις κυβερνήσεις της Χιλής, Βραζιλίας, Βολιβίας. Το μονοπώλιο με τις ΗΠΑ σταματά. Την ίδια εποχή, η στρατιωτική κυβέρνηση ξεκινά μια νέα εξωτερική πολιτική κάτω από την επωνυμία **«ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ»**. Μια πολιτική εναντίον και των δύο υπερδυνάμεων. Η Κούβα μέσω του Φι-

δέλ Κάστρο μετά από οκτώ μήνες, στις 14 Ιουνίου 1969, ανακοινώνει επίσημα: «*Είχαμε άδικο όταν κατηγορούσαμε τη στρατιωτική κυβέρνηση. Τώρα μπορούμε να είμαστε δίκαιοι στην κριτική μας. Αυτή η στρατιωτική κυβέρνηση δεν έχιε ουδεμία σχέση με τις άλλες όλου του κόσμου.* ***Αυτοί είναι σοσιαλιστές»!!!***

Τον ίδιο μήνα ο στρατηγός Juan Velasco Albarado μιλά στο λαό λέγοντας: «*Η επανάστασή μας δεν είναι μαρξιστική.* ***Σοσιαλιστική μπορούμε να την πούμε μαρξιστική όμως όχι.*** *Μην φοβάστε λοιπόν. Δεν οδηγούμαστε σε μία κοινωνία κομμουνιστικού χαρακτήρα. Είμαστε υπέρ της παράδοσης, της δικαιοσύνης, της ευημερίας του έθνους. Η επανάσταση είναι εθνική. Έγινε για να βοηθήσει το λαό να ξεπεράσει τα τεράστια προβλήματα που του δημιούργησε ο ιμπεριαλισμός της Αμερικής, με την ανοχή των ντόπιων αφεντικών*». Οι ρίζες του στρατιωτικού κινήματος

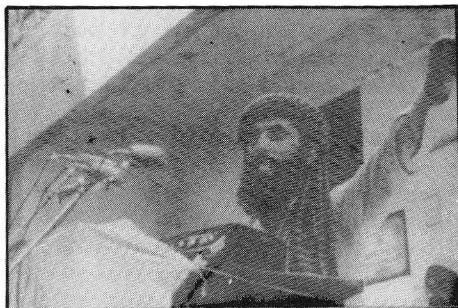
και οι θέσεις των αξιωματικών κατά της «δημοκρατίας» και υπέρ μιας κοινωνικής πολιτικής βρίσκονται πολύ πίσω. Ήταν η «Τάξη» που απεφοίτησε απ' τη στρατιωτική Ακαδημία το 1940. Αυτή η «σειρά» δεν περιορίσθηκε μόνο στις στρατιωτικές γνώσεις, αλλά συνέχισε τις σπουδές της στην πολιτική και την οικονομία. Δεν έχασαν την επαφή τους με το λαό, διότι και αυτοί οι ίδιοι ήταν αναπόσπαστο κομμάτι του, διότι προήρχοντο από εργατικές οικογένειες. Βασικό ρόλο σ' αυτό έπαιξε και το Κέντρο Ανωτέρων Στρατιωτικών Σπουδών που ιδρύθηκε το 1952 από τον στρατηγό Jose del Carmen Marin. Από τότε στρατιωτικοί, αλλά και πολίτες, μπορούσαν να παρακολουθούν πανεπιστημιακά μαθήματα, τόσο για τη «Στρατιωτική φιλοσοφία», αλλά και για την πολιτική, οικονομία, και κοινωνιολογία. Ο τότε υπουργός Εργασίας δήλωνε: «*Η φτώχεια, η ξεφτιλισμένη καταπίεση της μάζας, οι κοινωνικές αδικίες, μαζί με την εθνική ανασφάλεια, μας υποχρέωσαν να δημιουργήσουμε ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα,* ***αφήνοντας όμως απ' έξω τα ενδιαφέροντα των ξένων δυνάμεων»***. Η Περουβιανή επανάσταση δυστυχώς δεν έμελλε να διαρκέσει παρά πολύ. Οι στρατιωτικοί, όσο και καλές διαθέσεις να έχουν δεν μπορούν να κυβερνήσουν μια χώρα. Αν δεν υπάρχει ένα εθνικιστικό κόμμα στην εξουσία η κοινωνική δικαιοσύνη δεν πρόκειται να διαρκέσει πολύ. Όπως έλεγε και ο Μάο: «*Το κόμμα κατευθύνει τα όπλα. Ποτέ μας δεν πρέπει να επιτρέψουμε το αντίθετο*». Για πολλά όμως χρόνια οι Περουβιανοί εργάτες και αγρότες, μπορούσαν να λένε μετά τη στρατιωτική επέμβαση: **«Η αλλαγή δεν γίνεται με κάποιο ποσοστό, αλλά μ' επανάσταση και σοσιαλιστικό στρατό».**

Αννίβας Σ.Ο.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ - ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

Το Αφγανιστάν και η Νικαράγουα είναι δύο κράτη που είχαν την «ατυχία» να υπάρχουν στο ζωτικό χώρο των δύο υπερ-δυνάμεων, της Σ. Ενώσεως και της Αμερικής. Στο Αφγανιστάν το 1979 αποβιβάζονται στο αεροδρόμιο της Καμπούλ τα σοβιετικά στατεύματα, για να στηρίξουν τη ρωσσόδουλη κυβέρνηση του Καρμάλ, που απειλούταν από τους επαναστάτες μουσουλμάνους αντάρτες. Το σύνθημα του Κρουτσώφ: «δεν θα επιτρέψουμε ποτέ να σπάσει κανένας κρίκος της "σοσιαλιστικής" κοινωνίας», μετά την Βουδάπεστη και τη Πράγα εφαρμόζεται και εδώ. Στη Νικαράγουα μετά την πτώση του δικτάτορα Σομόζα, οι κομμουνιστές μ' αρχηγό τον Ντανιέλ Ορτέγκα αρπάζουν την εξουσία. Παράλληλα εγκαθιδρύουν ένα καθεστώς τρομοκρατίας προς τους μη μαρξιστές, και γενοκτονίας εναντίον των Μοσκίτος, Ινδιάνων της περιοχής, για την οποία έχουν καταδικασθεί με δύο αποφάσεις του Ο.Η.Ε. Οι ΗΠΑ μετά την ψυχρολουσία της Κούβας δέχονται ένα νέο κτύπημα στην καρδιά της Αμερικανικής Ηπείρου. Υπάρχει τώρα δίπλα της, ένας

Ένας από τους επτά ηγέτες των Αφγανών ανταρτών κατηγορεί την Μόσχα.

νέος πόλος για την εξαγωγή της επαναστάσεως. Σ' αυτό το κείμενο δεν θα μας «απασχολήσει» ποιος έχει «δίκιο». Εξάλλου το δίκαιο είναι κάτι το σχετικό, εξαρτάται πάντα κάτω από ποιο πρίσμα (ιδεολογικό, πολιτικό), εξετάζεις τα γεγονότα. Εκείνο που θέλουμε να δείξουμε είναι τη μία μορφή του ιμπεριαλισμού (δυτικού-ανατολικού), που μετά το αίσχος της Γιάλτας, δεν επιτρέπει σε κανένα κράτος του κόσμου ν' αποφασίσει για τη μοίρα, τη ζωή του, την ανάπτυξή του. Ο «θείος Σαμ» και ο «καλός ξανθός Ιβάν», αποφασίζουν ποιό είναι το «καλό» για μας, χωρίς βέβαια να μπαίνουν στον κόπο να μας ρωτήσουν από πριν! Έτσι οι σημαίες με το σφυροδρέπανο και τ' αστεράκια συγχωνεύονται σε μία, σ' αυτή του ιμπεριαλισμού. Το σενάριο γνωστό από παλιά. Οι Αφγανοί αντάρτες για

Ο ηγέτης των Σαντινίστας σε μία αντιαμερικάνικη ομιλία του.

να μπορέσουν ν' αμυνθούν απέναντι στη σοβιετική υπεροπλία, αναγκάζονται να δεχθούν την Αμερικανική «βοήθεια» μέσω Πακιστάν. Ήδη η δολοφονία του Ζία κάνει προβληματική αυτή τη συνεργασία. Απ' την άλλη όχθη πάλι οι Σαντινίστας για να μπορέσουν ν' αντέξουν την Αμερικανική πίεση θα δεχθούν τους Σοβιετικούς και Κουβανούς «συμβούλους». Οι ρόλοι προκαθαρισμένοι απ' την αρχή. Συνήθες αποτέλεσμα η ισοπαλία. Απ' την αγκαλία της μίας υπερ-δύναμης στην άλλη, ο ιμπεριαλισμός πάντα ο ίδιος. Φανταστείτε όμως να υπήρχε μία Εθνικιστική Ευρώπη, πόσο θα έσπαγε αυτό το δυοπώλιο, τι οξυγόνο θα μπορούσε να προσφέρει σ' αυτά τα έθνη που αγωνίζονται ν' αποκτήσουν αυθύπαρκτη υπόσταση.

Ο ιμπεριαλισμός είναι πάντα ένας. Δεν έχει σημασία τι μορφή παίρνει, τι αντιπροσωπεύει κάθε φορά. **Είναι πάντα η τάση για παρασιτική εκμετάλλευση των άλλων λαών, για πολιτιστική ομοιομορφοποίηση. Ο εθνικισμός στην καθαρή του μορφή δεν έχει καμία σχέση με τον ιμπεριαλισμό.** Αυτό άλλωστε το γράφει και ο Ιούλιος Έβολα στο βιβλίο του

«Προσανατολισμοί», όπου αναφέρει ότι «ο ιμπεριαλισμός και ο σωβινισμός είναι στοιχεία ξένα ως προς τον εθνικισμό». Δυστυχώς δεν μπορούμε σήμερα να κατακρίνουμε και να κατηγορήσουμε ούτε τους Αφγανούς αντάρτες ως υπηρέτες του καπιταλισμού και ότι εξυπηρετούν τ' αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή, ούτε όμως και τους Σαντινίστας ως φερέφωνα της Μόσχας και ανδρείκελα του ΚΚΣΕ. Και αυτό διότι και οι μεν και οι δε, δεν είχαν άλλη επιλογή. Εμείς ποιους πρέπει να υποστηρίξουμε; Η απάντηση θέλει πολύ προσοχή, διότι η όποια θέση μας θα δικαιωθεί ή όχι, μετά από αρκετά χρόνια, διότι έως τότε το παιχνίδι θα παίζεται ακόμα. Αυτό που μπορούμε να πούμε είναι, ότι αν νικήσουν οι Αφγανοί το μαρξιστικό ζυγό, και φέρουν στην θέση τους του ιθύνοντες της Τεξάκο, της Μπι Πι, τότε για το Αφγανιστάν δεν θα έχει αλλάξει τίποτα, εκτός απ' το δυνάστη.

Οπότε ή νικήσουν οι Αφγανοί ή χάσουν το ένα και το αυτό! Δεν έχει καμιά σημασία τ' αποτέλεσμα του αγώνα τους. Το ίδιο θα υποστηρίξω και για τη Νικαράγουα. Αν αντέξουν τις πιέσεις της Αμερικής και συνεχίσουν να παίρνουν διαταγές από Σ.Ε. και Κούβα και το σπουδαιότερο δεν εκπροσωπούν την πλειοψηφία του Νικαραγουανικού λαού, τότε ή νικήσουν ή χάσουν από τους Κόντρας, δεν έχει καμιά σημασία. Όπως βλέπουμε η στάση που πρέπει να κρατήσουμε είναι συνάρτηση πολλών παραγόντων, τους οποίους σήμερα δεν γνωρίζουμε. Οι εναλλακτικές λύσεις είναι τρομερά δυσδιάκριτες, και σίγουρα δεν τις αποτελούν οι Σοβιετικοί και οι Κόντρας...

Ως αρχή όμως πρέπει να υποστηρίξουμε και τους Αφγανούς αντάρτες και τους Σαντινίστας. Τους Αφγανούς διότι αγωνίζονται εναντίον μιας ιμπεριαλιστικής υπερ-δυνάμεως, η οποία έκανε μια ωμή στρατιωτική εισβολή στην χώρα τους, τους Σαντινίστας διότι λένε ότι υπερασπίζονται την εθνική ανεξαρτησία της χώρας τους, και ότι κτίζουν μια δίκαιη κοινωνία για όλο το λαό. Εάν αύριο όμως οι Αφγανοί μεταβληθούν σε εμπορική αποικία των ΗΠΑ και οι Σαντινίστας ως ομάδα πίεσης της Σ.Ε. στην Αμερική, δηλ. μεταβληθούν και οι δυο σε δούλοι των Αμερικανών και Σοβιετικών, τότε θα τους κατακρίνουμε όπως κατακρίνουμε και κάθε κράτος που παραδίδεται στις ορέξεις του ιμπεριαλισμού. Το να υποστηρίξει κάποιος μόνο τους Αφγανούς και να καταδικάσει ασυλλόγιστα τους Σαντινίστας, είναι ένας χυδαίος αντικομμουνισμός, πολύ ευχάριστος στ' αφεντικά του Λευκού Οίκου, που τουλάχιστον προκαλεί αηδία σ' εμένα. Αν δε δημιουργηθεί ένας ανεξάρτητος πόλος βοήθειας, τότε οποιαδήποτε μελλοντική προσπάθεια για την αποτίναξη του Αμερικανικού και Σοβιετικού ιμπεριαλισμού, θα πνιγεί κάτω απ' την πίεση των γεγονότων. Ο μανιχαϊσμός της Σ.Ε.-ΑΜΕΡΙΚΗΣ, καπιταλισμού-κομμουνισμού, πρέπει να ξεπερασθεί. **Η «λογική» της Γιάλτας πρέπει να πεταχθεί στα σκουπίδια.**

Εδώ σταματάει ο Ιμπεριαλισμός...

Δεν είναι κάτι το αδύνατο να δημιουργηθούν «ανεξάρτητα» κράτη στην «περιφέρεια» της Ευρώπης. Η Λιβύη και η Περσία αποτελούν δύο κοινωνίες που λειτουργούν προς αυτή την κατεύθυνση. Μελλοντικά προς αυτό το σημείο μπορεί να κινηθούν τόσο η Ευρώπη, όχι φυσικά αυτή του 1992, η Ιαπωνία, όχι φυσικά με τη σημερινή υπερ-καπιταλιστική της μορφή, η Κίνα, με τη «Μαοϊκή» της όμως πολιτική σκέψη, η Ν. Αφρική, στην οποία όμως πρέπει να αλλάξουν πολλά πράγματα.

Πρέπει να είμαστε σε θέση στο μέλλον να στηρίξουμε καθε αποσχιστική ενέργεια που θα δημιουργηθεί στο καπιταλιστικό και κομμουνιστικό στρατόπεδο. «Φωνές» διαμαρτυρίας κατά της «λογικής» της Γιάλτας ακούγονται απ' όλα τα πέρατα της υδρογείου. Ο «εθνικιστικός αλληλεγγυϊσμός» φαίνεται ως το μοναδικό όπλο που έχουν οι λαοί για να διατηρήσουν την εθνική τους ψυχή. Και πάνω απ' όλα η Ευρώπη, αν θέλει να ξεφύγει από το ρόλο της «υποταγμένης πόρνης» Αν. Ευρώπη, και της «καλοπληρωμένης πόρνης» Δ. Ευρώπη, και να ζήσει ως «Κυρία», όπως δηλ. υπήρξε πάντα στην ιστορία της.

Ανδρέας Βούλγαρης

Συνέντευξη Από Έναν Εθνικοσοσιαλιστή Πολιτικό Κρατούμενο

το αντιδοτο: Σύντροφε Αριστοτέλη Καλέντζη, τι αντιπροσωπεύει για σένα ο Εθνικοσοσιαλισμός;

Αριστοτέλης Καλέντζης: *Ειπώθηκε – και πολύ σωστά – ότι αν κάποιος ρωτήσει τι είναι Ζεν και κάποιος άλλος του εξηγήσει, τότε, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος ξέρουν τι είναι Ζεν! Μέχρι πρότινος στο περί Εθνικοσοσιαλισμού ερώτημά σου θα έδινα απάντηση, σήμερα όμως αδυνατώ γιατί πιστεύω ότι – πια – γνωρίζω στην ολότητά του τι είναι Εθνικοσοσιαλισμός.*

το αντιδοτο: Ο Γάλλος ποιητής Ρ. Μπραζιλιάκ έλεγε ότι η συντροφικότητα βιώνεται στη φυλακή, τον αγώνα και το θάνατο. Εσύ πώς το σχολιάζεις αυτό;

Α.Κ.: *Για την Συντροφικότητα θα βρεις την άποψή μου σε μια μπροσούρα μου με τίτλο «ΟΡΘΟ ΤΟ ΛΑΒΑΡΟ» που γράφτηκε σε μια κλούβα μεταγωγής τον Φλεβάρη του 1981. Βραχύλογα, μέσα σε ετούτη την λέξη πιστεύω πως συμπυκνώνεται το νόημα του Αγώνα, όντας η αφετηρία και ο προορισμός, τ' αρχίνισμα και το τελείωμα της τροχιάς μας, η πηγή και η εισβολή του χειμάρρου της μαχόμενης προσδοκίας μας. Με τόσο σημαντική την Συντροφικότητα, αντιλαμβάνεσαι το πόσο σπανίζουν οι Σύντροφοι· ευτυχώς, μπορώ να πω ότι ολίγιστους κατάφερα να βρω, Συντρόφους – ορρούς ζωοδότες που ξεκλείδωσαν κάμποσες φορές την αμπάρα του κελιού θυμίζοντάς μου πως η Επανάσταση παραβιάζε πανεύκολα και τ' ασφαλέστερα λουκέτα των αστών ανοίγοντας διάπλατες πύλες στα συμπαγέστερα ντουβάρια των κατέργων τους. Το θλιβερό – ίσως και το πιο αξιοπρόσεχτο – είναι ακριβώς από το ολίγιστο των Συντρόφων σε αντίθεση με την πληθώρα των δηλωσιών «συντρόφων» που επικαλούνται το παρελθόν της επαφής και «γνωριμίας» για να μαγειρέψουν τις σουπίτσες τους μέσα στη μαρμήτα της ασχετοσύνης τους.*

το αντιδοτο: Νομίζεις ότι η καπιταλιστική εξουσία θα μπορέσει να σταματήσει το λαϊκό επαναστατικό κίνημα με φυλακές και συλλήψεις;

Α.Κ.: *Η φυλακή είναι για τον μαχόμενο που πιστεύει στη Νίκη του ένας διασκεδαστικός μεταστοιχειωτής που μετατρέπει σταθερά το ατσάλι σε τουλιστένιο! Και η φυλάκιση είναι ο ανεκτίμητος καταλύτης αυτής της μεταστοιχείωσης. Ευτυχής όποιος επιβεβαίωσε την ακλόνητη προσήλωσή του στον Αγώνα μέσα σε μιαν απομόνωση αστικού κατέργου υπό το βλέμμα του ανθρωποφύλακα. Σ' ό,τι αφορά στο άτομό μου, πιστεύω ότι ο 12χρονος εγκλεισμός μου ήταν το μεγαλύτερο δώρο της μοίρας, αφού αυτός ακριβώς μου πρόσφερε γνώση και δύναμη, επιβεβαιώνοντάς μου την εθνικοσοσιαλιστική μου ιδιότητα (ιδιοσυστασία) απαραίτητη προϋπόθεση για το βατό της πορείας μου μέσα στον κόσμο. Και σκέψου, την τεράστια προσφορά του κέρδους μιας ολάκερης ζωής με την ασήμαντη αντικατοβολή 12 μόλις χρόνων.*

το αντιδοτο: Σύντροφε Αριστοτέλη, 12 χρόνια στις φυλακές του συστήματος μέσα στα υγρά κελλιά της «δημοκρατίας», πόσο σ' έχουν επηρεάσει ηθικά και ψυχολογικά, πόσο έχουν «κάμψει» το φρονημά σου;

Α.Κ.: *Αν με άλλαξαν τα 12 χρόνια της φυλάκισής μου; Μα και βέβαια, όπως ήδη σου είπα, από ατσάλι με μετέτρεψαν σε τουλιστένιο. Σήμερα, πια, δεν ξέρω τι πα να πει κούραση, θλίψη, πείνα, δίψα, νύστα, φθορά, άδειασμα, πλήξη, ανία, συμβιβασμός, ηττοπάθεια· δεν ξέρω καν τι πάει να πει φ ό β ο ς. Νοιώθω παντοδύναμος πάνω απ' την λέξη επιθυμία, σιμά στο Πρέπει!*

το αντιδοτο: Έχεις μετανιώσει για τίποτα στη ζωή σου;

Α.Κ.: *Έχω το προνόμιο να είμαι φύσει Αμετανόητος· πιστεύω ότι η βία συνιστά τον παλμό του ζώντος Κόσμου και βασικό συστατικό της επαναστατικής ανάπειάς του. Μαζί της μετρήθηκα και θα το ξανατολμήσω, πρώτα από αθλητική (σπορτίφ) συνέπεια και ύστερα για όλους τού επίλοιπους λόγους με κυρίαρχη την προώθηση του επαναστατικού καθήκοντος. Της κλείνω το μάτι προκλητικά και την αντιμετωπίζω με σιγουριά πεπειραμένου εραστή που ανασηκώνει τα σκέλια του τελευταίου κατακτημένου θηράματός του. Με είπες κυνικό, ά-*

«Εθνικοσοσιαλιστής στην ψυχή και στο σώμα. Άνθρωπος της δουλειάς, να «πιάνουν» τα χέρια σου. Στοχαστής και δημιουργικός. Πνευματώδης και ρεαλιστής. Λιγομίλητος ή και αμίλητος, μα και χείμαρρος λεκτικός, Αθλητής».

Γ.Π.Π.

κουσα; Μα, δες την, παρακαλώ πόσο χυμώδης φαίνεται πάνω στα λινά μου σεντόνια...
το αντιδοτο: Πώς κρίνεις σήμερα, έστω και μέσα από τη φυλακή που δεν σου επιτρέπει να έχεις σαφή και ολοκληρωμένη γνώμη, την ανάπτυξη του εθνικιστικού κινήματος;
Α.Κ.: *Το ζήτημα δεν είναι αν ένας μακρόχρονα φυλακισμένος υστερεί ή όχι σε επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα αλλά αν ο συνειδητά μαχόμενος είναι V ή V+ κάτι περισσότερο εφαπτόμενος μ' αυτήν απ' ότι ένας οποιοσδήποτε «ελεύθερα» περιφερόμενος πολίτης· και εξηγούμαι: Ο μαχόμενος δεν υφίσταται τον εγκλεισμό αλλά τον επιλέγει· δεν τον φυλακίζουν αλλά αυτοεγκλείεται ως μέρος του αγωνιστικού του χρέους. Γι' αυτό έχει καθήκον αλλά και περιθώρια να προετοιμαστεί στήνοντας, πολύ πριν βρεθεί πίσω απ' τα κάγκελα, όλον εκείνο τον απαραίτητο μηχανισμό που θα του επιτρέπει στην «επέκεινα» συνεχή επαφή με τα κοινωνικά δρώμενα. Οι Επικοινωνίες αποτελούν vital point κάθε στρατιωτικής επιχείρησης και ως τέτοια θα πρέπει ν' αντιμετωπίζεται και ο εγκλεισμός του μαχομένου· και Επικοινωνίες σημαίνουν ε π α φ ή. Μέσα στη φυλακή, ο μαχόμενος έγκλειστος καλείται να αναπτύξει την έκτη αίσθηση: αντίληψη του αθέατου και του αόρατου σε πείσμα κάθε φυσικής ερμηνείας. Όχι, δεν τό 'ριξα στην Μεταφυσική... όμως, είπαμε, μερικά πράγματα παραμένουν απρόσιτα σε λεκτικές ερμηνείες. Αν ο έγκλειστος αποτύχει ν' αναπτύξει αυτή την έκτη αίσθηση σημαίνει ότι ποτέ δεν πίστεψε στην επαναστατική αποστολή του και τούτο γιατί η αίσθηση αυτή αποτελεί το μεγάλο πρακτικό δώρο της εκείθεν των τειχών «περιπέτειας». Τώρα, με δεδομένο ότι η εν σμικρύνσει κοινωνία της φυλακής ορίζει (κατά μέγεθος) την εν μεγενθύσει «ελεύθερη» κοινωνία, περικλείοντας αναλογικά τις ιδιότητες της τελευταίας, ο έγκλειστος παρατηρώντας και μ ε λ ε τ ώ ν τ α ς την κοινωνία της φυλακής πληροφορείται και σ π ο υ δ ά ζ ε ι τις εξελίξεις της ευρύτερης Κοινωνίας. Άρα ο έγκλειστος μαχόμενος όχι μόνο δεν υπολείπεται σε ενημέρωση των μη εγκλείστων αλλά και πλεονεκτεί αυτών για έναν βασικό και έναν δευτερεύοντα λόγο· πρώτον γιατί το εν σμικρύνσει δείγμα της φυλακισμένης κοινωνίας προσφέρεται, λόγω σου συνεπτυγμένου του, σε πλέον εύκολη και αποτελεσματική μελέτη και δεύτερον ο πληθωρικός χρόνος του εγκλεισμού προστατεύει τον έγκλειστο από περισπασμούς επιτρέποντας πλέον επαρκή σπουδή του αντικειμένου. Την στιγμή αυτή «οσμίζομαι» πεντακάθαρα αυτό που θ' ακούσω και μου λες όταν βρεθούμε από «κοντά» και σου ζητήσω — και θα σου ζητήσω να με ενημερώσεις για κάποια ζητήματα... Πάει στοίχημα;*
το αντιδοτο: Οι σύντροφοί σου όλα αυτά τα χρόνια πόσο σ' έχουν βοηθήσει;
Α.Κ.: *Ως τώρα, σχετικά με τους Συντρόφους και τους «συντρόφους» έχω να σου πω τα εξής: από μεμονωμένους Συντρόφους δέχθηκα κατά περιόδους μια παρορμητική συμπαράσταση προσωπικής εμβέλειας και χωρίς καμιάν επαναστατική προοπτική· τους ευχαριστώ ως άτομο αλλά όχι και ως μαχόμενος επαναστάτης. Από τον σωρό των «συντρόφων», τώρα, έχω αποκομίσει μιαν απέραντη αηδία όχι, π.χ., γιατί αδιαφόρησαν όταν ο γκάγκστερ υπουργός «δικαιοσύνης» Γιώργος Σταμάτης απαγόρευσε στην Μητέρα μου να με επισκέπτεται στα κάτεργά του αλλά γιατί αυτή η γκαγκστερική πράξη της αστικής «δικαιοσύνης» διατηρήθηκε στη σκιά υπό τον άβαντα της σιωπής αυτών των αγοραίων ανθρωπαρίων που δηλώνουν «Ιδεολόγοι» με τον κροκόδειλο της Lacoste πάνω στο ροζέ μπλουζάκι τους. Ύστερ' απ' αυτά καταλαβαίνεις ότι δίνω μεγαλύτερη σημασία στη λέξη Συναγωνιστής μιας και η λέξη Σύντροφος πάσχει από αφηρημένους παραμέτρους· και Συναγωνιστής είναι μόνον ο Συνεπαναστάτης! Όπως και να το κάνουμε, ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι πελώριο ζήτημα ώστε να συγχωρεί πλήθη «συντρόφων» κ.λπ... γι' αυτό και δεν εκπλήσσομαι μήτε για τους Συντρόφους μήτε για τους «συντρόφους», αρκούμενος στην ύπαρξη ολίγιστων Συντρόφων, Συναγωνιστών που συνεχίζουν να επαναστατούν και κυρίως, να εννοούν την σημασία της Επανάστασης (=Πυρός+Κίνησης).*
το αντιδοτο: Τι θα ήθελες να πεις μέσα από το περιοδικό στους Έλληνες Επαναστάτες;
Α.Κ.: *Συνοψίζοντας, αν είχα να απαντήσω στη ζωή ως Εθνικοσοσιαλιστής θα χρησιμοποιούσα τους στίχους του Παπακωνσταντίνου:*
«Έχω τον έλεγχο των πιο κρυφών κυττάρων σου, του οργασμού, της φίνας σου της μάρκας των τσιγάρων σου...»
και αυτά τη στιγμή που μια μεμψίμοιρη και μίζερη κοινωνία σπαράζει:
«όλα από χέρι καμμένα και τα σπίρτα μας βρεγμένα».

Η ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΘΕΜΑ

Σ' αυτό το τεύχος του το Αντίδοτο έχει την χαρά να φιλοξενήσει ένα σπουδαίο κείμενο, μεγάλης πολιτικής και επιστημονικής αξίας, πάνω στην εισαγωγή της Επιλεκτικής στις επιστήμες της ψυχολογίας, κοινωνιολογίας, φιλοσοφίας της Ιστορίας και Πολιτισμού και φυσικά της **εθνικιστικής πολιτικής** κουλτούρας.

Κρίνουμε όμως σκόπιμο, για τη διευκόλυνση των αναγνωστών μας, να παρουσιάσουμε τη μέθοδο της Επιλεκτικής ως εισαγωγή.

Η Επιλεκτική αποτελείται από δύο αρχές και τρεις νόμους.

Η πρώτη αρχή είναι η αρχή της **εξελικτικής ανακυκλήσεως.** Σύμφωνα μ' αυτή τα πάντα μέσα στο σύμπαν είναι ένας αιώνιος κι αέναος κυματισμός μορφών. Τα πάντα μεταβάλλονται, κινούνται, μετασχηματίζονται, όχι μηχανιστικά, αλλά τυχαία, απροσδιόριστα.

Η δεύτερη αρχή είναι **η αρχή της τάσεως για κυριαρχία των ανωτέρων μορφών στις κατώτερες.** Υπάρχει δηλ. μια ασταμάτητη πάλη μορφών και φαινομένων που οδηγεί, σε μια ορισμένη δόμηση, οργάνωση, ιεράρχιση, που κι αυτή με τη σειρά της καταστρέφεται για να δώσει τη θέση της σε μια άλλη.

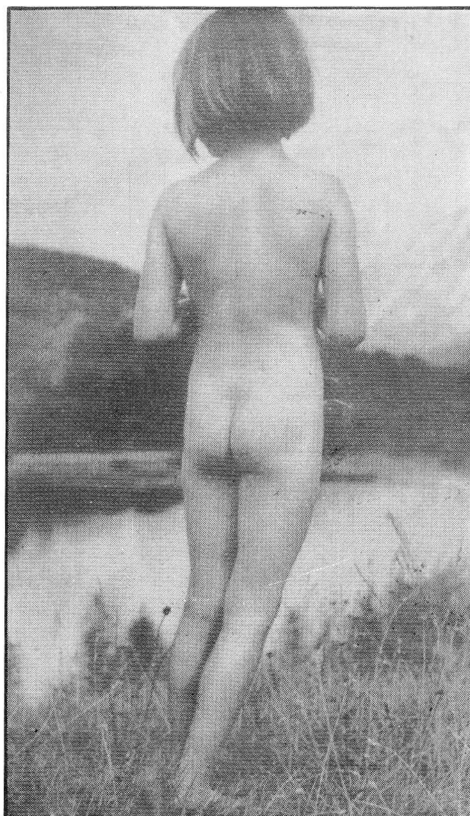
Ο νόμος της συστηματοποιήσεως είναι ο πρώτος νόμος της Επιλεκτικής. Περιγράφει μια γενική τάση διαρθρώσεως μορφών συνέχεια πιο πολύπλοκων που απλώνεται σ' ολόκληρη τη φύση.

Ο νόμος της επιλογής περιγράφει πως μέσα από μια ατελεύτητη σειρά συστημάτων και δυνατοτήτων επιλέγονται ορισμένα που θα συνεχίσουν την εξελικτική διαδικασία. Ο νόμος της επιλογής αποτελεί τον πυρήνα της Επιλεκτικής μεθόδου, που δίνει το Τυχαίο με το Αναγκαίο.

Τέλος **ο νόμος της Αποπροσαρμογής** περιγράφει την καταστροφή και απο-δόμηση των συστημάτων και μορφών μέσα στην εξελικτική διαδικασία.

Η ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ο βιολόγος και φυσιοδίφης Κάρολος Δαρβίνος (1809-1882) υπήρξε ο πρώτος στα νεώτερα χρόνια που εφήρμοσε την **επιλεκτική μέθοδο** πάνω στη βιολογία, διατυπώνοντας τη θεωρία για την εξέλιξη των ειδών. Πριν απ' τον Λαμάρκ και τον Δαρβίνο υπήρχε η γνώμη ότι ο κάθε ζωντανός οργανισμός ήταν αυθύπαρκτος και δεν είχε καμμία σχέση με τον άλλον. Απ' αυτούς άρχισε για πρώτη φορά στα νεώτερα χρόνια να οικοδομήται η θεωρία για την εξέλιξη όλων των ειδών από **κατώτερες μορφές σε ανώτερες.**

Ο Δαρβίνος βασίστηκε κι αυτός με τη σειρά του, όπως ο Σοπενάχουερ, στην προσωκρατική φιλοσοφία και ιδιαίτερα στον Αναξίμανδρο, στον Ηράκλειτο και στον Εμπεδοκλή (OSBORN: FROM GREEK TO DARWIN ἔκδ. 1901). Η Δαρβίνειος θεωρία **αρνείται** τη μηχανιστική θεωρία του Λαμάρκ ότι η εξέλιξη είναι αποτέλεσμα της επιδράσεως του περιβάλλοντος πάνω στο κληρονομικό υπόστρωμα. Ο Δαρβίνος απέδειξε ότι οι νόμοι της κληρονομικότητος είναι σιδερένιοι και για κανένα λόγο η εξέλιξη δεν οφείλεται στην κληρονομικότητα των επικτήτων χαρακτήρων.

Η εξέλιξη είναι ένα φαινόμενο δυναμικό και οι αιτίες που την καθορίζουν δεν βρίσκονται έξω από τον οργανισμό, αλλά μέσα σ' αυτόν.

Πέντε είναι οι αρχές της θεωρίας του Δαρβίνου: η κληρονομικότητα, ο αγώνας για την ύπαρξη, ο γεννητικός διαφορισμός, η φυσική επιλογή και η μεταλλαγή.

Η κληρονομικότητα είναι το **καθοδηγητικό** νήμα εξελίξεως ενός είδους μέσα στον ίδιο του τον εαυτό **(εξελικτική ανακύκληση).** Ο αγώνας για την ύπαρξη είναι ένα καθολικό γεγονός που χαρακτηρίζει αυτή την εξέλιξη. Ο γεννητικός διαφορισμός έχει τη σημασία της **συστηματοποιήσεως** και απ' αυτό της **διαφοροποιήσεως** των κληρονομικών χαρακτήρων στο ίδιο είδος, στις διάφορες φυλές. Η φυσική επιλογή έχει την έννοια της καλύτερης **προσαρμογής** των κληρονομικών χαρακτήρων στις δεδομένες συνθήκες. Η μεταλλαγή την **αποπροσαρμογή** του παλιού οργανισμού και την εμφάνιση καινούργιων οργανικών συστημάτων.

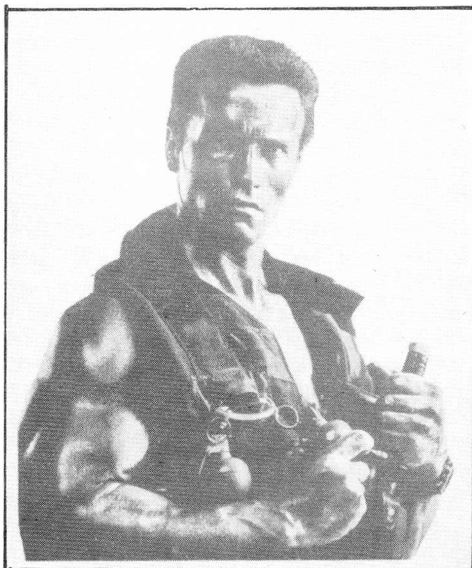
Έτσι κατορθώθηκε να προσδιορισθεί ο **γονότυπος** και ο **φαινότυπος** ως το σύνολο των κληρονομικών ιδιοτήτων του οργανισμού, κι ως το σύνολο των εκδηλουμένων κληρονομικών ιδιοτήτων του οργανισμού με την επίδραση του περιβάλλοντος αντίστοιχα.

Η τεράστια συμβολή του Δαρβίνου στη φιλοσοφία οφείλεται α) στη μέθοδο **ερμηνείας** της εξελίξεως των ειδών β) στην εισαγωγή του **βιολογικού** παράγοντα για τη μελέτη της ανθρώπινης κοινωνίας.

Το δρόμο που άνοιξε ο Δαρβίνος ακολούθησαν πολλοί στη φιλοσοφία και κοινωνιολογία. Το κοινό τους όμως χαρακτηριστικό είναι ότι δεν κατόρθωσαν να χρησιμοποιήσουν την επιλεκτική μέθοδο σωστά. Δύο είναι τα μεγάλα ρεύματα που προβάλλουν ένα δυναμικό τρόπο σκέψεως και εισάγουν τη βιολογική επιστήμη μέσα στην κοινωνιολογία: **το μηχανιστικό και το δογματικό.** Το χαρακτηριστικό του πρώτου είναι ότι δέχεται την εξέλιξη της κοινωνίας **μηχανικά,** θεωρώντας αυτή την ίδια ως ένα βιολογικό σχήμα και παραβλέποντας το γεγονός ότι η βιολογική βάση υπάρχει μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο, όχι έξω απ' αυτόν. Το χαρακτηριστικό του δεύτερου είναι ότι **αρνείται τη διάκριση του κοινωνικού, του πολιτιστικού και του ιστορικού επιπέδου,** υποβιβάζοντας την επιλεκτική σε μια θεωρία της βιολογικής επιλογής, εκεί όπου θα έπρεπε να υπάρχει κοινωνική, πολιτιστική, ιστορική επιλογή.

Ο **Herbert Spencer** (1820-1905) υπήρξε εκείνος που υιοθέτησε πρώτος τη μέθοδο του Δαρβίνου και την εφήρμοσε στην Κοινωνιολογία, στη Φιλοσοφία του Πολιτισμού και στη Φιλοσοφία της Ιστορίας. Ο Σπένσερ παρεδέχθη ότι οι αρχές της επιλεκτικής διέπουν όλες γενικά τις σφαίρες του Είναι, δηλ. της πραγματικότητος. Έτσι ο κόσμος γίνεται φαινόμενο **συνεχές κι αδιαίρετο.**

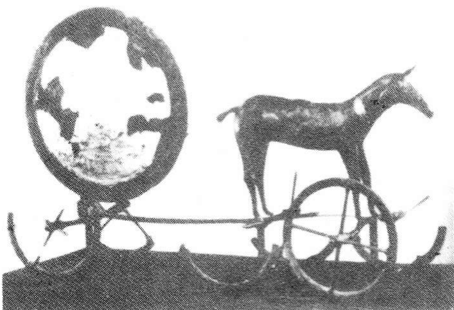
Για τον Σπένσερ ο τύπος αυτός της εξελίξεως «από άμορφη ομοιογενή μάζα σε συστήματα» διέπει όλες τις σφαίρες της πραγματικότητος, τον κόσμο των νεφελωμάτων και των γαλαξιών, τον κόσμο των εμψύχων όντων, τον κόσμο των κοινω-

νικών οργανισμών και των επί μέρους πεδίων του πολιτισμού. Ο δεύτερος νόμος της επιλογής επακολουθεί λογικά, έτσι ώστε ανάμεσα από μια σειρά συστημάτων επιλέγονται ορισμένα που θα **συνεχίσουν** την εξέλιξη. Τέλος, ο τρίτος νόμος, της αποπροσαρμογής, εμφανίζεται στο σύστημα του Σπένσερ σαν παραμερισμός του παλιού απ' το καινούργιο.

Εκεί όμως που ο Σπένσερ κάνει ένα πολύ σπουδαίο βήμα είναι στη θεωρητική θεμελίωση της Κοινωνιολογίας. Γι' αυτόν η Κοινωνιολογία σχηματοποιείται συναγωγικά, αφού τα μεν στοιχεία που αποτελούν μια κοινωνία (ατομικά όντα) μας είναι γνωστά από την **Ψυχολογία,** οι κατηγορίες δε της οργανώσεως απ' τη **Βιολογία.** Η Βιολογία αποτελεί το καθοδηγητικό νήμα μελέτης του κοινωνικού οργανισμού. Ανάμεσα όμως σ' αυτά παρεμβάλλεται ως αυτόνομη, ιδιαίτερη, βαθμίδα, η Ψυχολογία. Αυτό υπήρξε μία απ' τις πιο σπουδαίες προόδους στον τομέα της Κοινωνιολογίας.

Για τον Σπένσερ μια κοινωνία μοιάζει μ' έναν οργανισμό. Αναλογικά, είναι ένας πολυκύτταρος

οργανισμός, μ' ένα φυσιολογικό καταμερισμό της εργασίας, με μια σύνθεση διαφορετικών μεταξύ τους λειτουργιών. Την αναλογία όμως αυτή ο Σπένσερ τη συνάγει μεταφυσικά, εξωπραγματικά. Αυτό είναι το **λάθος** του. Έτσι ο Σπένσερ δεν κατορθώνει να διακρίνει ότι η κοινωνία αποτελεί **έκφραση** του βιολογικού οργανισμού και **δεν** είναι η ίδια βιολογικός οργανισμός. Η βιολογική σύνεση αποτελεί τη βάση της κοινωνικής ζωής αλλά δεν ταυτίζεται μ' αυτή. Αυτός είναι ο λόγος που ο Σπένσερ δεν κατόρθωσε να διακρίνει το ρόλο της φυλετικότητος στην κοινωνική οργάνωση και εξέλιξη και υποβίβασε την κοινωνιολογία, άθελά του, στο επίπεδο της βιολογίας.

Την άποψη αυτή έμελλε να την **ανατρέψει** ο Φ. Νίτσε και να θέσει τα πράγματα στη σωστή τους βάση. Εισάγοντας τον όρο της φυλετικότητος, ύψωσε την κοινωνιολογία σ' ανώτερη θέση απ' τη βιολογία, παραμερίζοντας αυτόν τον μηχανιστικό τρόπο σκέψεως. Πάντως η μηχανιστική θεωρία του Σπένσερ είχε μεγάλη επίδραση στον χώρο της κοινωνιολογική σκέψεως.

Ο A. SCHAFLE στο σύγγραμά του «Η κατασκευή και η ζωή των κοινωνικών σωμάτων», κατορθώνει να διακρίνει ότι το κοινωνικό σώμα είναι **ανώτερη** βαθμολογική κλίμακα απέναντι στο φυσικό οργανισμό. Παρ' όλα αυτά αφού δεν εισαγάγει στο σύστημά του την έννοια της φυλετικότητος παραμένει στο ίδιο μηχανιστικό βιολογικό επίπεδο.

Ο R. WORMS στο «Οργανισμός και Κοινωνία» επιμένει να ταυτίζει τη βιολογική βάση με το κοινωνικό εποικοδόμημα.

Ο F. TONNIES κάνει ένα βήμα μπροστά. Διακρίνει πρώτος ότι εκείνο που συνδέει τα μέλη μιας κοινωνίας είναι οι **ψυχικές δυνάμεις.** Σ' αυτές ανάγονται οι κοινωνικές κατασκευές. Διαισθάνεται το σφάλμα της συγχύσεως ανάμεσα στη **βιολογι-**

κή βάση και το κοινωνικό εποικοδόμημα. Γι' αυτό διαστέλει τις έννοιες Κοινότητα και Κοινωνία. Θεωρώντας όμως ότι οι νόμοι της Επιλεκτικής λειτουργούν μονομερώς μόνο στο κοινωνικό εποικο-

δόμημα κι όχι και στη φυσική, βιολογική βάση, δεν κατορθώνει να συνδέσει τις δύο έννοιες λειτουργικά, και να τις προβάλλει ως ενιαίο φαινόμενο στην κοινωνιολογική θεώρηση.

Ο Κ. DONKMANN δέχεται με τη σειρά του ότι υπάρχει μια σχέση ανάμεσα στις κοινωνίες και τους

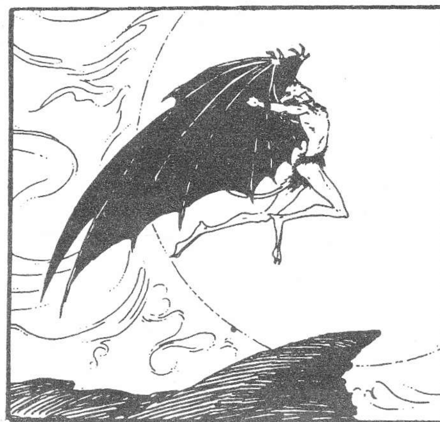
βιολογικούς οργανισμούς που τις συναρθρώνουν. Διαπιστώνει όμως ότι η κοινωνία είναι **ανώτερη ποιοτικά** απ' το άτομο και δεν εξαρτάται απ'

την ατομική του βούληση. Η κοινωνία δεν δημιουργείται για να εξυπηρετήσει το άτομο, αλλά είναι το φυσικό αποτέλεσμα της ιστορικής εξελίξεως. Την ίδια άποψη με ιδεαλιστικές παραλλαγές υπεστήριξαν οι SPANN, DURKHEIM, SCHELER, και ο TROELTSCH ο οποίος προχωρεί παράλληλα με την κοινωνιολογία, να δημιουργήσει και μια φιλοσοφία του πολιτισμού.

Ξέχωρα όμως απ' όλους αυτούς υπάρχουν δύο κοινωνιολόγοι που καίτοι δεν εισήγαγαν την έννοια της φυλετικότητος, γι' αυτό κατατάσσονται στο μηχανιστικό ρεύμα, δούλεψαν τα συστήματά τους επιλεκτικά. Η δυναμική αυτή θεώρηση της κοινωνίας τους τοποθετεί σε ειδική θέση. **Ο πρώτος είναι ο VILFREDO PARETO και ο δεύτερος ο J. BURNHAM.**

Ο V. PARETO θεωρεί ότι τα κυριώτερα στοιχεία πού καθορίζουν τη μορφή ενός κοινωνικού συστήματος είναι: *α) Τα ένστικτα που θέτουν σε κίνηση την ενέργεια του ανθρώπου. Αυτό το στοιχείο συνδέει έμμεσα τον PARETO με τη νιτσεϊκή φιλοσοφία και τη γενικώτερη βουλησιοκρατική κοσμοθεωρία. β) Οι ιδεολογίες με τις οποίες οι άνθρωποι δικαιολογούν τις πράξεις τους. Το στοι-*

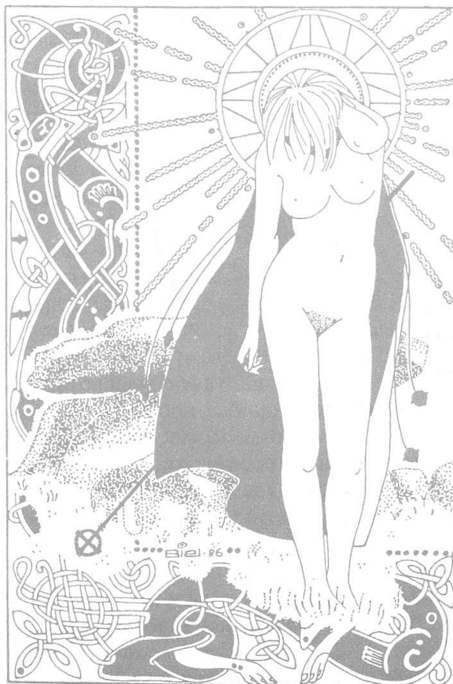
*χείο αυτό συνδέει τον PARETO πάλι με το Νίτσε, αφού δέχεται ότι η ιδεολογία είναι το εποικοδόμημα ψυχολογικών δυνάμεων. γ) Τα κοινωνικά συμφέροντα. δ) Οι φυσικές διαφορές των ατόμων μεταξύ τους δείχνουν ότι ο PARETO **δέχεται την επιλεκτική διαδικασία μέσα στην κοινωνία. ε) Η θεωρία της πάλης των ηγουμένων μειοψηφιών όπου ο** PARETO εφαρμόζει απ' άκρον εις άκρο τις αρχές και τους νόμους της επιλεκτικής.*

Για τον PARETO υπάρχει πάντα μια μειονότητα που η πρωτοβουλία της είναι αποφασιστική και καθοριστική της μορφής του κοινωνικού συνόλου. Ο κύκλος της υπάρξεως και του ρόλου αυτής της μειονότητος κλείνει με αποπροσαρμογή της απ' τις συνθήκες της εποχής της.

Στη βάση εν τω μεταξύ της κοινωνίας συστηματοποιούνται καινούργιες μειοψηφίες που αγωνίζονται για την υποκατάσταση της πρώτης. Τελικά μία απ' αυτές επιλέγεται και προωθείται στην κορυφή, για να συνεχισθεί ο κύκλος. Έτσι ο PARETO

προχωρεί πιο πέρα απ' την κοινωνιολογία και δημιουργεί μια φιλοσοφία της ιστορίας.

Ο J. BURNHAM αποτελεί παράδειγμα πνευματικού θάρρους, διότι ενώ ανήκε στην τροτσκιστική Τέταρτη Διεθνή, διεχώρισε τη θέση του και ερμήνευσε κοινωνιολογικά το Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα καθώς και τη σταλινική περίοδο μ' εντελώς πρωτότυπο τρόπο. Ο Μπάρναμ ξεκινά απ' τη θεωρία του Παρέτο περί ηγουμένων μειοψηφιών. Μια καινούργια μειοψηφία γεννιέται στον κόσμο. Η μειοψηφία των διευθυντών, των διοικητικών, των ειδικά κατηρτισμένων στελεχών. Με μια βαθειά κριτική απέδειξε τη μεταφυσική μονομέρεια της διαλεκτικής και τόνισε την ανάγκη για μια δυναμική μέθοδο ερεύνης, που θα έδινε σε κάθε φαινόμενο όχι μια μοναδική προοπτική αλλά μια σειρά από εναλλακτικές λύσεις.

Μετά την εξέταση του μηχανιστικού ερχόμαστε να εξετάσουμε το δογματικό βουλησιοκρατικό πνεύμα. Η ιδιοτυπία του ρεύματος αυτού βρίσκεται στο γεγονός ότι ενώ εισάγει αποφασιστικά την έννοια της φυλετικότητος, στην κοινωνιολογία, στη φιλοσοφία του πολιτισμού, στη φιλοσοφία της ιστορίας, δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει σωστά τη μέθοδο της Επιλεκτικής υποβιβάζοντάς την αποκλειστικά στο βιολογικό επίπεδο, κατά τρόπο δογματικό.

Ιδρυτής του ρεύματος αυτού είναι ο Αρθούρος Γκομπινώ (1816-82). Ο Γκομπινώ δέχεται ότι ο βασικός παράγων της Ιστορίας και του Πολιτισμού είναι η **Φυλή.** Αυτή αποτελεί τη βάση πάνω στην οποία οικοδομούνται τα κοινωνικά, πολιτιστικά, ιστορικά φαινόμενα. Θεώρησε όμως ότι η εξέλιξη, δηλ. η δημιουργία και η καταστροφή των πολιτιστικών κύκλων ωφείλεται στην καταστροφή της καθαρότητος μιας φυλής, παραμερίζοντας εντελώς την επιλεκτική διαδικασία. (Για περισσότερα στοιχεία πάνω στον Γκομπινώ βλέπε Αντίδοτο 12ο τεύχος).

Συνεχιστής του Γκομπινώ ήταν ο H. CHAMBERLAIN (1855-1927). Γι' αυτόν το παν είναι η φυλή. Πάνω σ' αυτή οικοδομείται ο πολιτισμός. Η ιστορία είναι η πάλη ανάμεσα σε πολιτισμούς. Η πάλη όμως αυτή δεν καθορίζεται απ' τη δυναμικότητα των ίδιων των πολιτισμών, αλλά απ' τη δυναμικότητα της φυλετικής τους βάσεως. Έτσι κι αυτός υποβίβαζε μια δυναμική θεώρηση της φιλοσοφίας του πολιτισμού στο επίπεδο της βιολογίας.

Απ' τους μεγαλύτερους εκπροσώπους αυτής της σκέψης είναι και ο **Γκούμπλοβιτς.** Κυριώτερα έργα του «Ο αγώνας των Φυλών» και «Σύστημα κοινωνιολογίας». Ξεκινώντας απ' τη θεωρία του FOPPEN - HEIMER ότι η κοινωνική εξέλιξι καθορίζεται από τις δυνάμεις που γεννιούνται κατά τη σύγκρουσι ανάμεσα σε ομάδες, προχωρεί στη δημιουργία τόσο μιας κοινωνιολογίας όσο και μιας πολιτειολογίας και φιλοσοφίας της Ιστορίας. Η ουσία της ιστορίας για τον Γκούμπλοβιτς είναι ο φυλετικός αγώνας. Σ' αυτό τον αγώνα γίνεται η επιλογή της δυνατοτέρας φυλή που τελικά κυριαρχεί.

Μ' αυτό τον τρόπο ο Γκούμπλοβιτς δεν παραδέχεται ότι υπάρχει επιλεκτική διαδικασία μέσα στην ίδια τη φυλή και ταυτόχρονα παραγνωρίζει εντελώς το φαινόμενο του πολιτισμού. Το στένεμα της Επιλεκτικής και ο υποβιβασμός της μόνο στο βιολογικό επίπεδο είναι το χαρακτηριστικό της θεωρίας του Γκούμπλοβιτς. Παρόμοιες απόψεις ανέπτυξε κι ο F. VON HELLWALD.

Ο J. PACHOFEN (1815-87) εισάγει την **εθνολογία** στη δημιουργία μιας πιο πλατειάς φιλοσοφίας της ιστορίας. Μ' αυτή μέσω των συμβόλων και των μύθων αναλύεται πια επιστημονικά η ψυχολογία των λαών και ανευρίσκεται ο φυλετικός πυρήνας. Την χρησιμοποίηση της Εθνολογίας στη φιλοσοφία της ιστορίας την χρησιμοποίησε και ο Αλφρέδος Ρόζενμπεργκ στο «Μύθο του 20ου αιώνος», για να προχωρήσει σε μια ακραία δογματική θεώρηση της Φιλοσοφίας της ιστορίας.

Από την άποψη της κοινωνιολογίας θα πρέπει να μνημονευθεί ο Γουσταύος Λεμπόν. Γι' αυτόν η βασική κοινωνική σχέση είναι ψυχολογική και η αιτία της υπάρξεώς της βρίσκεται στο φυλετικό υπόστρωμα. Τα βασικά στοιχεία αυτής της ψυχολογικής εκφράσεως βρίσκονται κάτω απ' τις συνειδησιακές λειτουργίες στην κληρονομική γραμμή του φυλετικού υποστρώματος. Είναι αδύνατο οι καθοριστικοί νόμοι της υπάρξεως του ατόμου να συμπίπτουν μ' αυτές του συλλογικού όντος. Εκεί υπάρχουν διαφορετικά μέτρα και σταθμά. Τη θεωρία του Λεμπόν επεξεργάστηκε απ' την άποψη της ψυχολογίας ο μεγάλος ιδρυτής της Αναλυτικής Ψυχολογίας KARL JOUNG, στη θεωρία του περί των κληρονομησίμων αρχετύπων της ομάδος.

Τελειώνοντας θα πρέπει να πούμε ότι δεν ξεχάσαμε τον μεγάλο Φ. Νίτσε. Απλά δεν κρίναμε σκόπιμο να παρουσιάσουμε το τεράστιο φιλοσοφικό του έργο στην παρούσα εργασία.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Το να σκέπτεσαι και συγχρόνως ν' αμφισβητείς το σημερινό αστικό κράτος, αυτόματα γίνεται εχθρός του.

Από τα πρώτα χρόνια που ο άνθρωπος προσπάθησε να συγκροτήσει ένα κράτος-διευθυντή στις κοινωνικές εξελίξεις και ενεργό διαπραγματευτή των πολιτικών αλλαγών, από τη στιγμή που προσπάθησε να στηρίξει με όλα τα νόμιμα και μη μέσα το κρατικό του σύστημα αυθαίρετα δημιουργήθηκαν και οι πρώτοι «αιρετικοί».

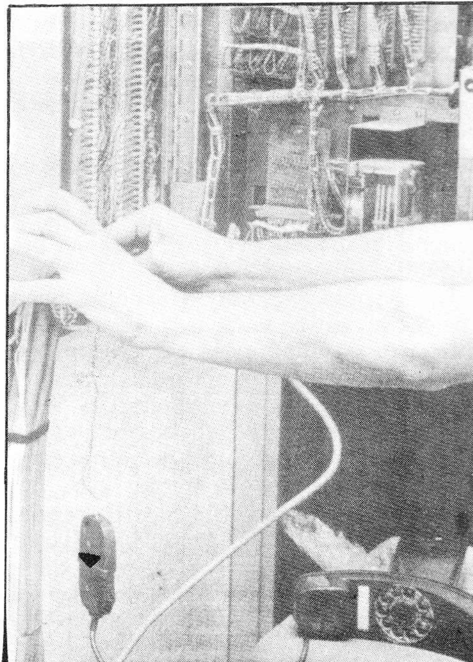
«Αιρετικοί» που αν δεν κατάφερναν να μάθουν, να καταλάβουν, και να αποδεχθούν, τουλάχιστον έπρεπε να βρίσκονται υπό συνεχή επιτήρηση.

Έτσι λοιπόν το σύστημα θέλωντας να προστατέψει πάνω από όλα πρώτα τον ίδιο του τον εαυτό και μαζί του φυσικά όλο το σάπιο κατεστημένο, αρχίζει και δημιουργεί τις «ομάδες καταστολής», με τους ένοπλους χαφιέδες, που αν μπορούσαν ακόμα, θα πρόδιναν και την ίδια τους την μάνα προς χάρη της σωτηρίας των αφεντάδων τους. Τα σημερινά συστήματα παρακολούθησης σίγουρα έχουν αλλάξει, πάντα βέβαια προς όφελος των εξουσιαστών.

Οι περιβόητοι - φάκελοι - που όπως πολύ σωστά ανέφερε προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ έπρεπε να καταστραφούν με την μόνη διαφορά όμως πως στην θέση του θα υπάρχουν τα τεχνολογικά επιτεύγματα της επιστήμης, οι Computers.

Έτσι λοιπόν σήμερα ο ψυχανώμαλος χαφιές, δεν χρειάζεται να κουραστεί να ψάχνει με τις ώρες τα κίτρινα χαρτιά που χρόνια τώρα μάζευαν οι διεφθαρμένοι υποστηριχτές της κρατικής εξουσίας και που κληρονομούσαν οι επόμενες γενιές των ανωμάλων, τώρα με την βοήθεια των ειδικών και με ένα απλό πάτημα ενός κουμπιού, εμφανίζεται στην οθόνη η φυσιογνωμία του οποιουδήποτε «τρομοκράτη» πάντα ως προς το όνομα του νόμου και της τάξης, και φυσικά ως προς την διαφύλαξη των συμφερόντων της άρχουσας τάξης.

Φυσικά από το παιχνίδι της παρακολούθησης δεν λείπει και η Τηλεφωνική υπηρεσία, αφού το τηλέφωνο έχει γίνει το μεγαλύτερο μέσο επικοινωνίας των ανθρώπων, έτσι οι περιβόητες υποκλοπές μπαίνουν και αυτές στο χορό της επιτήρησης.

Έτσι έχουμε τον «Υποτομέα των Απορρήτων» της Τηλεφωνικής υπηρεσίας που μπορεί να παρεμβαίνει στα τηλέφωνα, πάντα όμως μετά απ' την εντολή του εισαγγελέα (εδώ γελάμε).

Ύστερα ακολουθεί η ΕΥΠ (πρώην ΚΥΠ) που ναι μεν κάνει τις διάφορες παρεμβάσεις αλλά μόνο για την εξασφάλιση των εθνικών μας θεμάτων.

Τώρα το κατά το πόσο αυτές οι υπηρεσίες δρουν ύστερα από άνωθεν εντολές και για το πόσο νοιάζονται για τα εθνικά μας συμφέροντα αυτό μπορεί ο καθένας να το καταλάβει από μόνος του.

Σίγουρα λοιπόν οι μέθοδοι παρακολούθησης άλλαξαν τρόπο, και σίγουρα είναι πιο αποτελεσματικές από των προηγούμενων χρόνων.

Πιστεύω οι «παλιοί» να θυμούνται τον τύπο με τα μαύρα γυαλιά με το γυρτό το καπέλο, και με την καπαρτίνα να περιμένει στην γωνία την ώρα που θα πέρναγε ο «μουσάτος» να τον έπαιρνε από πίσω, και δύο τετράγωνα πιο κάτω να τον έχωνε σε κάποιο αυτοκίνητο πάντα βέβαια υπό το όνομα της διαφύλαξης

του έθνους και των συμφερόντων της ντόπιας ολιγαρχίας.

Κύριοι ας μην κοροϊδευόμαστε, σε όλες τις εποχές το σύστημα έκανε πάντα την εμφάνισή του, όπως η πόρνη στη Συγγρού δουλεύει για τον νταβατζή της, έτσι και εδώ το σύστημα δούλευε και δουλεύει για την λαίλαπα της άρχουσας τάξης, καμμία διαφορά, ακόμα και τα πρόσωπα των χαφιέδων παραμένουν ίδια, «οι Βασανιστές δεν αλλάζουν» σε καμμία εποχή.

«Δεν καταστρέφουμε τον αιρετικό επειδή μας αντιστέκεται. Όσο μας αντιστέκεται δεν τον καταστρέφουμε ποτέ. Τον προσηλυτίζουμε κυριεύουμε την ψυχή του, τον διαπλάθουμε ξανά».

Το σύστημα έχοντας τα μέσα τα οποία χρειάζεται, καθώς και έναν μεγάλο αριθμό ανθρωπίσκων, υπηρετών του κατεστημένο εύκολα και με μεγάλη επιτυχία καταφέρνει και να συλλάβει και να επιτηρήσει, και μερικές φορές ακόμα να εξαφανίσει (ας είναι καλά τα διάφορα ψυχιατρεία) ανθρώπους που στέκονται εμπόδιο στα σχέδια ενός διεφθαρμένου κρατισμού.

Πόσοι από μας όμως θα μπορούσαν να καταλάβουν τον ρόλο του συστήματος καθώς επίσης και τους τρόπους που επιβάλει, σίγουρα όχι πολλοί.

Και αυτό γιατί το σημερινό «δημοκρατικό» σύστημα είναι από τα πιο δυνατά, από τα πιο ισχυρά.

Που σίγουρα δεν αλλάζουν ούτε με τις μολότωφ, ούτε με τις πέτρες, και ας πονούν περισσότερο.

Από την στιγμή και μόνο που όλες αυτές οι ομάδες οι λεγόμενες εξωκοινοβουλευτικές, έχουν μείνει στο περιθώριο θελητά ή αθέλητα, από αυτήν την στιγμή και ύστερα μπαίνουν στο λεγόμενο «καλούπι» της παρακολούθησης.

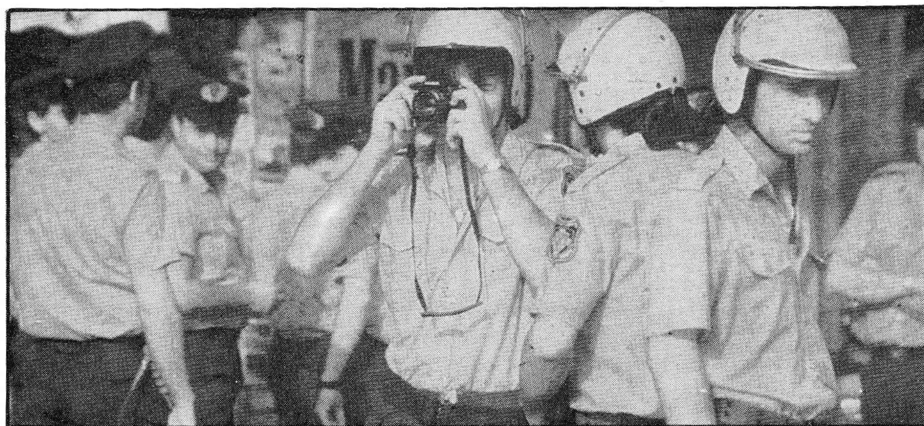
Εδώ λοιπόν δεν χρειάζονται τα μεγάλα μέσα για να μπορέσει το σύστημα να παρακολουθεί κάποιον ή κάποιους, μόνο και μόνο ότι υπάρχουν σ' αυτές τις ομάδες αυτομάτως μπαίνουν στην κατηγορία των «επικίνδυνων».

Από εδώ και πέρα εύκολα μπορούν να εισχωρήσουν σ' αυτές τις ομάδες οι ασφαλίτες της εξουσίας, φυσικά μετά την συνέχεια την γνωρίζουν πολλοί πιστεύω.

Σκοπός δηλ. του συστήματος δεν είναι μόνο η επιτήρηση αλλά και η διάλυση των ομάδων αυτών κυρίως σε πρώτο πλάνο.

Γιατί σίγουρα δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν αυτές οι ομάδες πάνω από τα «επιτρεπτά όρια».

Φυσικά με τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και κυρίως τα κρατικά (τηλεόραση, τύπος,

ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ
ασφαλισμένου ή συστημένου

Παραλήπτης
Αριστ. Καλέντζη
Κορυδαλλός 181 20

Αριθμός κατάθεσης
701

Ταχ. Κώδικας (για αντικείμενα εξωτερικού πλήρη διεύθυνση προορισμού)

Χρονολογικό σήμαντρο
Ημερομηνία κατάθεσης

Ποσό ασφάλισης[1] Δρχ.	Ποσό αντικαταβολής Δρχ.	Ειδικές σημειώσεις[2]
Ταχ. τέλος[3] Δρχ. 225	Χώρος για σημειώσεις του αποστολέα	

Σε κάθε αναζήτηση χρειάζεται η απόδειξη αυτή.
Η αποζημίωση για ασφαλισμένο ή συστημένο εσωτερικού που έχει χαθεί ή έχει πάθει βλάβη όλο ή μέρος του περιεχομένου του, δίνεται σύμφωνα με τα παρακάτω.
- Για ασφαλισμένο (ΔΑ) το ποσό που αντιστοιχεί στην απώλεια ή τη ζημιά του αντικειμένου. Μεγαλύτερη αποζημίωση από το ποσό ασφάλισης δε δίνεται.
- Για συστημένο το ανώτερο ποσό των 3.000 δραχμών.
- Για τα ασφαλισμένα (ΔΑ) και συστημένα εξωτερικού ισχύουν ειδικές διατάξεις.

Τα Ταχ. Γραφεία δίνουν πληροφορίες για το ποσό και τον τρόπο πληρωμής της αποζημίωσης.

1. Όταν δεν αναγράφεται ποσό ασφάλισης το αντικείμενο είναι συστημένο.
2. V= ασφαλισμένο (ΔΑ), ΑΠ=απόδειξη παραλαβής, ΕΑ=αντικαταβολή, ΚΔ=κατεπείγουσα διαβίβαση, ΚΕ=κατεπείγουσα επίδοση, ΠΕ=προσωπική επίδοση.
3. Το αναφερόμενο ποσό δεν αποτελεί απόδειξη ταχ. κού τέλους.

Κ.Α.Υ. 212.11.06 - ΥΠΟΔ. 1006

Ένα από τα συστημένα γράμματα που στείλαμε στον Αρ. Καλέντζη. Όλα χάθηκαν, ζήτω η δημοκρατία.

ραδιόφωνο) το σύστημα έχοντας αυτή τη μεγάλη δυνατότητα μπορεί άνετα να παρουσιάζει στην κοινή γνώμη ανθρώπους επαναστάτες, ως κοινούς εγκληματίες που μπορούν να σκοτώσουν μόνο και μόνο για ευχαρίστηση.

Το σύστημα λοιπόν δεν αρκείται μόνο στο να μας παρακολουθεί. Σκοπός του είναι να εξαφανίσει κάθε τι που στέκεται εμπόδιο, καθετί που αντιδρά, καθετί που είναι έξω από τον έλεγχό του.

Η εντολή των «παλιών καθεστώτων» του δεσποτισμού ήταν «θα θέλεις» η εντολή του σημερινού καθεστώτος είναι «θέλεις». «Το να κυβερνάται κανείς σημαίνει να είναι κάτω από παρακολούθηση να ελέγχεται, να κατασκοπεύεται, να διευθύνεται, να υποτάσσεται σε νόμους, να υποκύπτει σε κανονισμούς, να μαντρώνεται, να νουθετήται, να κατηχήται, να ελέγχεται από υπάρξεις που δεν έχουν μήτε το δικαίωμα μήτε την γνώση μήτε την αρετή».

Αρνούμαστε κατηγορηματικά το καπιταλιστικό σύστημα της ντόπιας διεφθαρμένης και ξενοκίνητης ολιγαρχίας.

Αρνούμαστε την νοσηρή αναπαραγωγή «κατασκόπων» που το πρώτο καθήκον τους ως προς μια ελεύθερη σκέψη και αμφισβήτηση είναι να την στείλουν στα «μουσεία» και τις «βιβλιοθήκες».

Κάτι πιο πέρα από το «δηλητηριώδη» καπιταλιστικό σύστημα — το Αντίδοτο

29

Παναγιώτης Τσιώλης

Οι φασίστες διανοούμενοι

του TARMO KUNNAS

Όταν τον Ιούνιο του 1944 οι σύμμαχοι αποβιβάστηκαν στη Νορμανδία, ο μεγαλύτερος σκανδιναυός συγγραφέας της εποχής, ο Knut Hamsun εξέφρασε την συμπαράστασή του στους Εθνικοσοσιαλιστές δηλώνοντας: «Για τήν Ευρώπη είναι θέμα ζωής ή θανάτου. Και η Ευρώπη θα διαλέξει την ζωή». Ήδη από τα 1934 ο Hamsun δεν έκρυβε την συμπάθειά του για τον Χίτλερ. Το φθινόπωρο του 1936 ο γέρος συγγραφέας εξέφρασε την συμπάθειά του για το Νορβηγικό Φασιστικό Κόμμα και τον αρχηγό του Quisling.

Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την Νορβηγία, ο γέρος συγγραφέας δεν ένοιωσε ψεύτικη ντροπή μπροστά σε παρόμοιο ελιγμό όπως τόσοι συμπατριώτες του. Ο Hamsun παρέμεινε πιστός στο πολιτικό του ιδανικό. Την στιγμή που πληροφορήθηκε την αυτοκτονία του Hitler, δήλωσε: «Ο Hitler ήταν ένας στρατιώτης ταγμένος στην υπόθεση της δικαιοσύνης». Ακόμα και μετά από τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο, ο Hamsun δεν θέλησε ποτέ να παραδεχθεί ότι έκανε λάθος.

Υπάρχει μια κάποια ομοιότητα ανάμεσα στις τύχες του Knut Hamsun και του Ezra Pound: ο ίδιος ενθουσιώδης φανατισμός για τα φασιστικά κινήματα η ίδια αμείωτη συμπαράσταση στην φασιστική πολιτική, η ίδια αντιμετώπιση με την ψυχοθεραπευτική αγωγή.

Στη Γαλλία τα φασιστικά κινήματα προκάλεσαν το πιο σπουδαίο διανοητικό αντίλαλο. Δίχως να μιλούμε για πολυάριθμους συγγραφείς που στάθηκαν κοντά στο Φασισμό, όπως ο Jacques Chardonne ή ο Henri de Montherlant, είναι αρκετά τα ονόματα του Pier Drieu La Rochelle, του Louis Ferdinand Celine και του Robert Brasillach για να αντιπροσωπεύσουν μια πολιτική δέσμευση όχι λιγότερο ριζοσπαστική από εκείνη του Pound ή του Hamsun.

Παρά την προσπάθεια να δοθεί στο Φασισμό μια φυσιογνωμία πάνω απ' όλα αντι-διανοητική στην πραγματικότητα υπήρξαν σε κάθε χώρα διανοούμενοι κάποιας αξίας που έδειχναν τις συμπάθειές τους για τον Φασισμό.

Σε επίπεδο πολιτικής συμπεριφοράς των διανοουμένων αυτών δόθηκαν αρχικά εξηγήσεις λίγο πολύ επιφανειακές. Αφέθηκε να εννοηθεί ότι ο Hamsun σαν παράδειγμα, πληρωνόταν από τούς Γερμανούς. Κάτω από αυ-

τό το πρίσμα είδε και ο Jean-Paul Sartre τήν προσπάθεια του Louis Ferdinand Céline και μάλιστα έγραψε «Ο Céline μπόρεσε να υποστηρίξει τις **σοσιαλιστικές θέσεις των ναζιστών,** γιατί πληρώθηκε». Ένας από τους βιογράφους του Céline εμπνεύστηκε τόσο πολύ από αυτή τη διαβεβαίωση ώστε προχώρησε ακόμα παραπέρα, ισχυριζόμενος ότι τα μάτια του συγγραφέα έλαμπαν κάθε φορά που γινόταν λόγος για «χρήματα».

Στο μεγαλύτερο μέρος των περιπτώσεων που αφορούν τους συγγραφείς αυτούς έγινε απόπειρα να ερμηνευθεί η πολιτική συμπεριφορά με τη βοήθεια της ψυχιατρικής. Το να είναι κάποιος φασίστας εθεωρήτο απλά ένα σύμπτωμα της ηθικής παθολογίας. Βέβαια ο Hamsun ήταν ήδη αρκετά ηλικιωμένος όταν αποφάσισε να δώσει την υποστήριξή του στα φασιστικά κινήματα. Σαν χαρακτήρας ο Ezra

Pound είχε μια εκκεντρική πλευρά. Ο καλλιτέχνης είχε συχνά στη συμπεριφορά του κάτι το αφελές, το παιδικό. Δεν είναι όμως δυνατό να κατανοήσουμε τον πολιτικό αγώνα των συγγραφέων αυτών ανατρέχοντας σε απλοποιημένες εξηγήσεις αυτού του τύπου.

Κάθε δημιουργικός άνθρωπος αντιδρά μπροστά στην πολιτική με τον ίδιο ακριβώς τρόπο: δεν βλέπει σ' αυτή μόνο το περιορισμένο πρόγραμμα του πολιτικαντισμού. **Για τους διανοούμενους η πολιτική είναι απλά η επιφάνεια κάτω από την οποία βρίσκονται τα βαθύτερα στρώματα όπως η κυριαρχία της ηθικής, μια ορισμένη ιδέα της πνευματικής καλλιέργειας και του πολιτισμού.**

Όταν εξετάζεται από κοντά η πολιτική προσπάθεια των πολυάριθμων συγγραφέων που έδειξαν την συμπάθειά τους στα φασιστικά κινήματα γίνεται κατανοητό ότι αυτοί δεν αντιπροσωπεύουν όλες τις ιδέες που έχουν χαραχτηρισθεί σαν «φασιστικές».

Δεν μπορούμε σαν παράδειγμα να ταυτίσουμε τον πατριωτισμό του Knut Hamsun ή εκείνο του Ezra Pound με τον επιθετικό εθνικισμό ορισμένων φασιστικών πολιτικών ανδρών.

Πολύ συχνά οι διανοούμενοι αυτοί, όπως στην περίπτωση του Céline και του Drieu La Rochelle υπήρξαν **επικριτές του Εθνικισμού.** Πολύ συχνά οι ίδιοι έδειξαν μια κάποια συμπάθεια για το Ευρωπαϊκό ιδανικό. Επί πλέον ο εθνικοσοσιαλιστικός φυλετισμός δεν είχε δημιουργηθεί ασφαλώς για να προσελκύσει τους διανοούμενους στον Φασισμό. Σαν παράδειγμα οι Φιλανδοί συγγραφείς που συμπαθούσαν τον Φασισμό δεν ήταν καθόλου φυλετιστές ή αντισημίτες.

Εκείνο που «τράβηξε» αυτούς τους διανοούμενους ήταν ο αντιδημοκρατικισμός των φαστιστικών κινημάτων. Στο σημείο αυτό δεν είναι ανάγκη να κάνουμε υπαινιγμούς για την προχωρημένη ηλικία του Knut Hamsun από τη στιγμή που αυτός ήδη από τα νεανικά του χρόνια ήταν φανατικά αντιδημοκράτης. Στα 1893 ασκούσε αυστηρή κριτική στην αμερικανική δημοκρατία που σύμφωνα μ' αυτόν αντιπροσώπευε τα χάλια μιας μαζικοποιημένης πνευματικής καλλιέργειας. Είχε την εντύπωση ότι η διαδικασία εκδημοκρατισμού δημιουργούσε ένα σοβαρό κίνδυνο στην ευρωπαϊκή κουλτούρα. Είναι μια συμπεριφορά αρκετά αισθητή και στα μεγάλα του μυθιστορήματα που ασκούσαν κριτική στο σύγχρονο πολιτισμό.

Ο νεαρός Knut Hamsun δεν δείχνει τον παραμικρό ενθουσιασμό για τη δημοκρατική ελευθερία γιατί σύμφωνα με την άποψή του δεν είναι άλλο παρά μια αφηρημένη ελευθερία για τη μάζα και όχι μια χειροπιαστή ελευθερία για το πραγματικό άτομο.

Βέβαια είναι αρκετά παράδοξο το γεγονός ότι ο Knut Hamsun αναζητά την ατομική ελευθερία στον Εθνικοσοσιαλισμό ή στο Φασισμό αλλά δεν είναι και ο μοναδικός που πίστεψε σ' ένα παρόμοιο μύθο.

Ο Φασισμός πολλών συγγραφέων συχνά προκλήθηκε περισσότερο από την αγανάκτιση ενάντια στο δημοκρατικό ή σοσιαλιστικό κόσμο παρά από την φασιστική ή εθνικοσοσιαλιστική πραγματικότητα. Ο νεαρός Hamsun αναρωτιέται, δίνοντας απόδειξη ενός λεπτού κριτικού πνεύματος, που βρίσκεται η αμερικανική élit των διανοούμενων και που κατασκηνώνει η ευαισθησία των Αμερικανών. Ο Ezra Pound αναμφισβήτα αισθάνθηκε αρκετά κολακευμένος όταν ο Mussolini επέτρεψε ν' αξιολογούνται οι άνθρωποι όχι ποσοτικά, όπως στις δημοκρατίες αλλά ποιοτικά. Αυτοί οι καλλιτέχνες με κάποια δόση ματαιοδοξίας είδαν τους εαυτούς τους στην κορυφή μια κάποιας ηθικής ιεραρχίας την οποία ήλπισαν να βρουν μέσα στην καρδιά του Φασισμού.

Το λογοτεχνικό έργο του Hamsun αντικαθρεπτίζει ένα είδος πατριαρχικού ιδανικού της κοινωνίας.

Οι διάφορες κοινωνικές τάξεις δεν είναι εχθρικές η μία απέναντι στην άλλη και η κοινωνική ένταση που γεννιέται προέρχεται κατά κύριο λόγο από τις ιδεολογίες του XIX αιώνα.

Το αντιδημοκρατικό πνεύμα των διανοουμένων αυτών δεν αποκλείει βέβαια μια συμπάθεια για τα πιο αδύνατα στρώματα του λαού για τους πιο ταπεινούς ανθρώπους.

Εδώ μπορεί να γίνει λόγος για την περίπτωση των συγγραφέων όπως ο Hamsun, ο Céline, ο Brasillach και ο Ezra Pound. Ο άνθρωπος, γι' αυτούς τους διανοούμενους είναι ένα ικανοποιημένο άτομο ακόμη και πέρα από οποιαδήποτε κοινωνική συνείδηση.

Παρά το γεγονός ότι συχνά στους Γερμανούς και Ιταλούς συγγραφείς που μπορούν να θεωρηθούν Φασίστες ανιχνεύεται ένα στρατιωτικό ιδανικό, δεν μπορούμε να γενικεύσουμε και να πούμε ότι ήταν μιλιταριστές όλοι οι διανοούμενοι που ακολούθησαν από τον φασισμό.

Υπήρχαν ασφαλώς και οι φιλειρηνιστές όπως ο Céline, ή άνθρωποι όπως ο Drieu La Rochelle, που καταδίκαζε τον σύγχρονο τεχνικό πόλεμο σε όλα του τα επίπεδα. Επί πλέον

λίγο πολύ σ' όλους συναντούμε την ιδέα, που προσεγγίζει ένα είδος κοινωνικού δαρβινισμού, ότι δηλαδή η ζωή είναι ένας αγώνας.

Μπορούμε να πούμε ότι οι συγγραφείς της Βόρειας Ευρώπης είναι σε κοινωνικό επίπεδο, περισσότερο συντηρητικοί απ' ότι οι Γάλλοι συγγραφείς. Για τους φιλοφασίστες Φινλανδούς η κοινωνία ήταν αυτό που ήταν, καλή και αποδεκτή. Δεν ευχόντουσαν μεγάλες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις. Ο Φασισμός τους δεν ήταν τόσο σοσιαλιστικός όσο εκείνος του Drieu La Rochelle ή του Céline. Το ίδιο μπορούμε να πούμε για τον Hamsun που κύρια υμνεί την αρετή μιας αγροτικής ζωής, όπου είναι υπαρκτός ο απόηχος σχημάτων του κοινωνικού συντηρητισμού.

Οι συγγραφείς και οι διανοούμενοι που γοητεύτηκαν από τα φασιστικά κινήματα αντιπροσώπευαν σε πολιτικό επίπεδο τις πιο διαφορετικές ιδέες αλλά σ' ένα βαθύτερο επίπεδο, σ' ένα επίπεδο φιλοσοφικό, σ' ένα επίπεδο κατανόησης του κόσμου συναντούμε μια ταύτιση απόψεων που αναπόφευκτα πρέπει να μας προβληματίσει.

Αν πάρουμε σαν παράδειγμα την φιλοσοφία της ιστορίας που αντιπροσωπεύουν οι συγγραφείς αυτοί, ανακαλύπτουμε ότι όλοι τους συμμερίζονται την ίδια κύρια αντίληψη: **στην ιστορία δεν υπάρχει μια ευθύγραμμη εξέλιξη και η ανθρωπότητα δεν έχει ένα απόλυτα ξεκαθαρισμένο σκοπό. Στην ανάπτυξη των διαφόρων πολιτισμών υπάρχουν μόνο οι διακυμάνσεις. Ο κόσμος δεν έχει ένα γενικό νόημα· το μόνο νόημα που διαθέτει του το προσφέρει ο άνθρωπος μέσα από τις πράξεις του. Είναι κάτι σαν αντίδραση ενάντια σε οποιοδήποτε σχήμα ντετερμινισμού.**

Οι διανοούμενοι αυτοί βλέπουν τόσο στο μαρξισμό όσο και στην ιδέα της προόδου, μια αντιγραφή της αρχαίας χριστιανικής πίστης στην Πρόνοια που διαιωνίστηκε μέσα από τις ιδεολογίες του XIX αιώνα.

Σύμφωνα με την αντίληψη του κόσμου των συγγραφέων αυτών, ο ιστορικός άνθρωπος είναι πάντα ο ίδιος. Η πρόοδος, αν βέβαια υπάρχει δεν είναι άλλη από τη ζωτικότητα, την αρμονία με τη φύση.

Ο μύθος που μπορούμε να εντοπίσουμε σαν πραγματικά κοινό στοιχείο ανάμεσα στους διάφορους διανοούμενους συγγραφείς, είναι εκείνος της ιδέας του εκφυλισμού.

Παρά το γεγονός ότι καθένας από αυτούς είχε δει λίγο πολύ με τον δικό του τρόπο την παρακμή του δυτικού πολιτισμού, όλοι τους συμφωνούν στα βασικά. Ο σύγχρονος δυτικός κόσμος είναι σε πλήρη εκφυλισμό. Δεν πρόκειται απλά για ένα κοινωνικό ή πολιτικό εκφυλισμό αλλά για ένα βιολογικό και διανοητικό. Έχει τραυματισθεί ο ίδιος ο πυρήνας της ζωής. Ο άνθρωπος έχει χάσει την επαφή με τις μυθικές δυνάμεις της ζωής με το ένστικτο, με την διαίσθηση.

Είναι σημαντικό ν' αντιληφθούμε τον τρόπο με τον οποίο οι θεωρούμενοι σαν πεσσιμιστές συγγραφείς γίνονται αισιόδοξοι την στιγμή που αρχίζουν να πιστεύουν σε μια φασιστική αναγέννηση του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Σαν παράδειγμα δεν υπάρχουν πιο απαισιόδοξοι συγγραφείς από τον Céline ή τον Drieu La Rochelle αν λάβουμε υπ' όψη μας εκείνο το μέρος του έργου τους που περιγράφει την παρακμή του γαλλικού πολιτισμού· όμως μέσα από τα πολιτικά τους pamphlets αρνούνται κάθε απαισιοδοξία για ν' ακούσουν τη φωνή της ζωής, για να πιστέψουν κατά παράδοξο τρόπο, στο μήνυμα των φασιστικών κινημάτων.

Κι αυτός ακόμη ο φημισμένος Γερμανός εξπρεσσιονιστής, ο Gottfried Benn, που για δύο χρόνια ονειρεύτηκε έναν εθνικοσοσιαλισμό γεννημένο μέσα από το πνεύμα του Ιταλικού φουτουρισμού, αρνήθηκε προσωρινά την απαισιοδοξία του για να πιστέψει στη Γερμανική και στην Ευρωπαϊκή Αναγέννηση.

Η συνέχεια και το τέλος στο επόμενο

Σημείωση Συντακτικής Επιτροπής

Το αντίδοτο παρουσιάζοντας σ' αυτό του το τεύχος το κείμενο του Φιλανδού καθηγητή Πανεπιστημίου Tarno Kunnas πιστεύει ότι σε ορισμένα σημεία του μπορεί να σκανδαλίσει. Ποτέ, όμως, ότι παρουσιάσαμε στο περιοδικό δεν είχε την έννοια του «ότι συμφωνούμε απόλυτα».

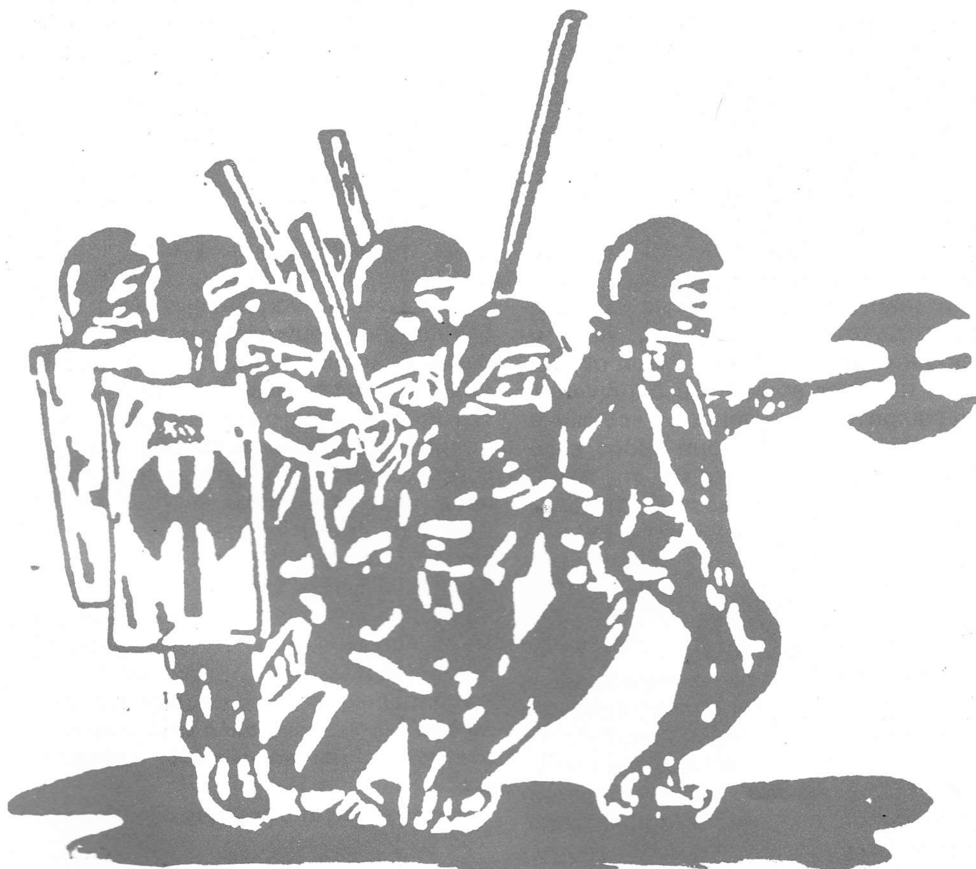
Απ' αυτή την πλευρά το κείμενο του Kunnas έχει θέση στο περιοδικό. Τα σημεία που διαφωνεί η Σ.Ε. του περιοδικού είναι: α) Δεν συμφωνούμε καθόλου ότι οι ατομικές ελευθερίες στον Ε.Σ. είναι «μύθος». Εξ' άλλου η σημασία της «ατομικής ελευθερίας» είναι αφηρημένη. Αν εννοούμε όμως την αστική μορφή ατομικής ελευθερίας, όπως δυνατότητα των βιομηχάνων να απολύουν εργάτες και των καπιταλιστών να ελέγχουν τον τύπο, τότε σίγουρα δεν υπάρχει αυτή η μορφή «ελευθερίας». β) Διαφωνούμε επίσης στην υπόνοια του Kunnas ότι ίσως από «κάποια ματαιοδοξία» διανοούμενοι σαν τον Χάμσουν, Πάουντ, Χέμπερτ Φον Κάραγιαν, Πιραντέλο, Χάϊδεγκερ και τόσοι άλλοι, προσχώρησαν στον «φασισμό», κι' αυτό διότι ήταν καταξιωμένοι πολύ πριν την άνοδο του «φασισμού» και συνέχισαν το έργο τους και μετά από αυτόν.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Να το επαναστατικό σύνθημα, να ο επαναστατικός ορίζοντας μιας «φράξιας» αγωνιστών, να το επαναστατικό παρόν της δικιάς μας εθνικιστικής γενιάς. Τι συμαίνει αυτονομία. Η λέξη προέρχεται από το αυτός δηλ. εγώ και τον Νόμο. Σημαίνει ότι εγώ καθορίζω τους νόμους ιδεολογικούς-πολιτικούς, ότι εγώ οριοθετώ κοινωνικά δίχως κατ' ανάγκη να έχω πολιτική ή κομματική οργάνωση ή εκπροσώπηση. Δηλαδή μπορώ να κινηθώ στο επίπεδο του πανεπιστημίου, των συνδικάτων, της γειτονιάς και περιοχής, του αθλητισμού, της τέχνης και κουλτούρας, του σχολείου, της οικολογίας, «μεμονωμένα», αυτόνομα, χωρίς να με περιορίζει αυτή στην άσκηση του «λόγου» μου. Είναι αναγκαίο αυτό; **ΟΧΙ μόνο είναι αναγκαίο αλλά είναι και το μόνο ρεαλιστικό κάτω απ' τις σημερινές συνθήκες.** Σήμερα, προς το παρόν, τα κόμματα και οι οργανώσεις είναι απάτη. Δεν προσφέρουν τίποτα περισσότερο από μια εκτόνωση. Μια λεκτική επαναστατική γυμναστική.

Αντίθετα μια αυθόρμητη ανένταχτη οργάνωση εθνικιστών σ' επίπεδο πανεπιστημίου ή κοινωνικής ομάδος έχει να προσφέρει πάρα πολλά. Ένας **ελεύθερος κοινωνικός συνδικαλισμός** σ' όλες τις πτυχές της δημόσιας ζωής θα δώσει φερεγγυότητα στον πολιτικό μας λόγο.

Αυτόνομες κοινωνικές επιτροπές βάσεως, να τι μας λείπει. Χωρίς την κομματική ταμπέλα, μ' ένα κατάλληλο ρεαλιστικό

ριζοσπαστικό λόγο, μπορούμε να «ελέγξουμε» και να καθοδηγήσουμε πολλές πολιτικές εξελίξεις.

Δεν χρειαζόμαστε «αρχηγούς». Χρειαζόμαστε απλά μια ξεκάθαρη ιδεολογική και κοινωνική γραμμή, ανθρώπους που να γνωρίζουν τι αντιπροσωπεύουμε και τι ζητάμε από αυτούς. Δεν θέλουμε ρομπότ και ούτε χρειαζόμαστε καθάριες ελεύθερες βουλήσεις, που να πιστεύουν με κριτικό «αντιπολιτευτικό» πνεύμα στην ΙΔΕΑ,

στον σκοπό μας. Δεν έχουμε δόγματα αλλά αρχές. Οι αρχές μας περιλαμβάνουν μια διαλεκτική τριαδική ενότητα η οποία είναι: α) Κατοχύρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και πολιτιστικής ουδετερότητος του κάθε έθνους. β) Σοσιαλιστική οικοδόμηση του κράτους και των κοινωνικών δομών της πολιτείας. γ) οργανική συνοχική και αλληλοδιείσδυση μεταξύ κράτους-λαού-πολίτη. Η αυτονομία σήμερα αποτελεί το μόνο πολιτικό μέσον για να κρατήσουμε ζωντανή την πίστη μας, για ν' ασκήσουμε κοινωνικό λόγο. Μέσα σε συνθήκες πλήρους κοινωνικού δαρβινισμού που επικρατούν στο σημερινό «εθνικιστικό χώρο», όποια αυτόνομη ομάδα καταφέρει να περάσει τις ιδέες της, την πολιτική της αυτή θα διαμορφώσει και τις προϋ-

ποθέσεις ανάπτυξης του κινήματός μας. Η αυτονομία αποτελεί αποκλειστικά το πρώτο μεταβατικό στάδιο. Σ' ένα ανώτερο στάδιο όλες αυτές οι αυτόνομες εθνικιστικές ομάδες θα μπορέσουν να δημιουργήσουν μέσα απ' τους εκπαιδευτικούς χώρους, τα εργοστάσια, τις ομάδες κοινωνικής παρέμβασης; ένα πολιτικό πλέον

φορέα, ο οποίος καθώς και τα μέλη του θα έχουν «ψηθεί» στον αγώνα, ο καθένας στην «ειδικότητά» του θα έχει πολιτικό πρόγραμμα. Οι προσανατολισμοί του εθνικιστικού κινήματος πρέπει να είναι σε καθαρά κοινωνικά θέματα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως δεν μας ενδιαφέρουν τα εθνικά (Κυπριακό, Βορειοηπειρωτικό, Μακεδονικό). Απλά τότε και μόνο τότε θα μας πλησιάσει ο κόσμος, όταν δει ότι οι λύσεις που του προσφέρουμε εμείς, οδηγούν σε μία διέξοδο τα προβλήματά του. Πρέπει να πείσουμε το λαό ότι εμείς είμαστε κάτι το διαφορετικό σε σχέση με το κομματικο-καπιταλιστικό κατεστημένο. Πρέπει να πειστεί ο λαός ότι αν ακολουθήσει το δικό μας δρόμο δεν θα προδωθεί, δεν θα χρησιμοποιηθεί για να πάρουμε απλά την εξουσία, και να συνεχίσουμε τη δυναστεία του κεφαλαίου και της παρασιτοκρατίας με άλλη μορφή. Κάτω από τις σημερινές συνθήκες καμμιά ομάδα δε φαίνεται να μπορεί να εκπληρώσει αυτούς τους στόχους. Και αυτό ίσως γιατί ο νέος εθνικισμός τώρα προσπαθεί να ορθοποδήσει μακριά από φαντάσματα, τις καταστάσεις και ιδέες του παρελθόντος. Οι εθνικιστές είναι καιρός πλέον να ασχοληθούν σοβαρά με τα προβλήματα και τις ανάγκες του λαού. Ας κρατήσουν τις φιλοσοφίες του Έβολα αποκλειστικά για τον εαυτό τους.

Η σημερινή κοινωνία μας δεν έχει ανάγκη από φιλοσόφους αλλά από πολιτικούς στρατιώτες και κοινωνικούς επαναστάτες.

Έχει ανάγκη από έργα και όχι από λόγια.

Ιωάννης Κυριαζόπουλος

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΖΑΚΟΥ

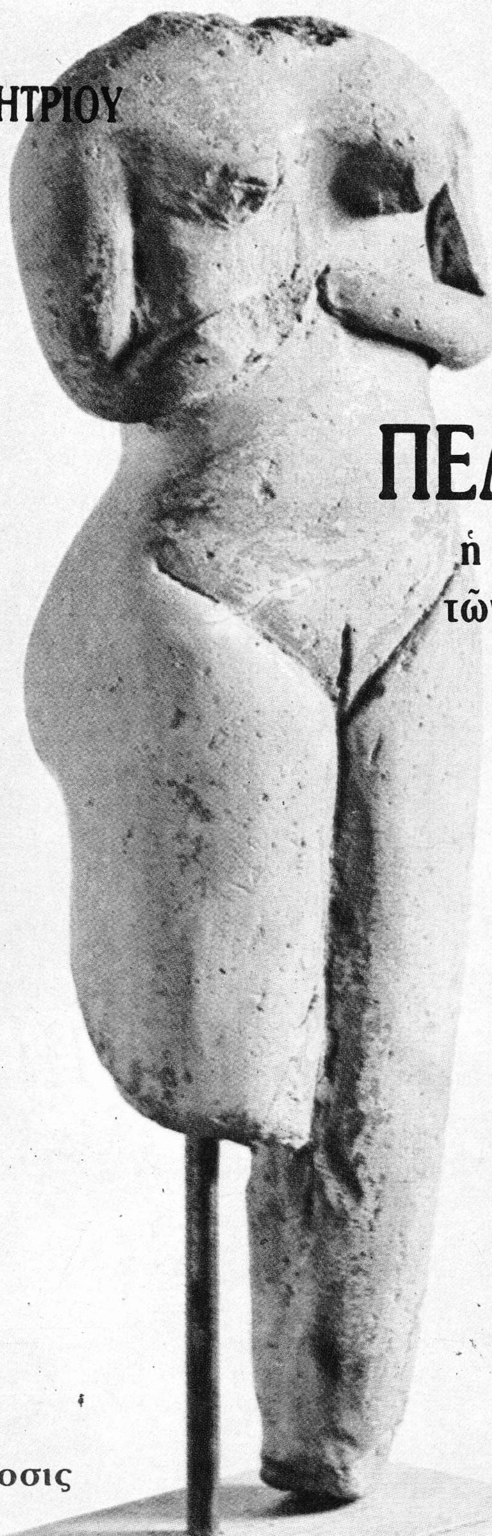
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Τά ὀνόματα τῶν νεκρῶν

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΑΝΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΕΛΑΣΓΟΙ

ή καταγωγή
τῶν Ἑλλήνων

Β' ἔκδοσις

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ